

Hòa Bình Chia Tay

Contents

Hòa Bình Chia Tay	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ Vui Vẻ	1
2. Chương 2: Lòng Người Xưa Dễ Đổi	4
3. Chương 3: Cất Không Đút	6
4. Chương 4: Còn Nhiều Thời Gian	8
5. Chương 5: Ân Ân Oán Oán	10
6. Chương 6: Đạo Chơi Một Hồi	12
7. Chương 7: Không Suy Xét	15
8. Chương 8: Đêm Nay Năm Xưa	17
9. Chương 9: Số Mệnh Vô Thường	19
10. Chương 10: Bạn Mất	21
11. Chương 11: Tìm Trôi Về Đâu	24
12. Chương 12: Hoa Hảo Nguyệt Viên Nhân Trường Cửu	26

Hòa Bình Chia Tay

Giới thiệu

Editor: Tiểu Diệp Thảo Thể loại: trung thiên đam mỹ hiện đại, ích kỉ công x thần nhiên thụ, ngược l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-binh-chia-tay>

1. Chương 1: Gặp Gỡ Vui Vẻ

Đình Hạ đi ra khỏi phòng tắm, quần một cái khăn tắm bên dưới, đứng bên cạnh toilet lau tóc bằng khăn mặt; da thịt trắng nõn mềm mại và vòng eo uyển chuyển không xương của hắn toát ra sức hấp dẫn ở một khía cạnh nào đó. Thấy tôi nhìn mình chăm chăm, Đình Hạ vừa cười vừa quất cái khăn ướt lên mặt tôi “Tình trùng xung não à? Thương Vu Thiên?” Tôi lúng túng ho khan một tiếng, xoay mặt qua phía TV.

“Diễn cái gì?” Đinh Hạ đi vào phòng thay chiếc áo ngủ màu lam kẻ vuông, ngồi chen vào cạnh tôi cùng xem TV.

“Đại chiến mẹ chồng nàng dâu. Kể thứ ba ra mặt, kết hôn ly hôn.”

“Sặc! Đàn ông đàn ông cậu xem cái này làm gì?” Hấn giật lấy điều khiển từ xa, bấm loạn xạ một hồi rồi tắt TV.

“Thương Vu Thiên.” Về mặt Đinh Hạ nghiêm túc lên. Tôi biết hấn có chuyện muốn nói với mình.

“Trình Phương Khiêm đã đồng ý tặng nhà cho tôi.” Tôi nhìn hấn, biểu tình Đinh Hạ bình tĩnh, chỉ có đôi mắt là sáng.

“Ông ta thực sự đồng ý?”

“Ừm, ông ta muốn tôi lập tức đến đó ở. Từ nay về sau, trở thành vật độc chiếm, ngày ngày ở trong căn nhà ông ta tặng mà đợi chờ sung hạnh.”

Cuối cùng Đinh Hạ vẫn quyết định chung sống với lão già kia.

Tôi và Đinh Hạ đã từng có mấy tháng yêu đương ngắn ngủi hồi năm hai đại học. Chúng tôi rất giống nhau, đều là dạng người lúc nào cũng đang chuẩn bị bỏ chạy trong chuyện cảm tình, mấy tháng đó, hai người tựa như hai con nhím, toàn lực tự vệ bản thân, căn bản không tài nào yêu nhau một cách bình thường. Thôi thì trở về làm bạn, đôi bên tâm sự, vậy mà cũng có thể sống yên ổn với nhau. Sau khi tốt nghiệp, bởi vì công ty hai đứa ở gần, cho nên đã làm bạn cùng phòng được một năm. Hôm nay hấn nói với tôi, có người tặng nhà, hấn muốn chuyển đi.

“Cậu thích ông ta à? Đinh Hạ?” Hỏi xong những lời này, tự bản thân tôi cũng hiểu được chuyện chẳng liên quan.

Quả nhiên Đinh Hạ cười lên, “Thích có thể xem như cơm ăn sao? Ngày nào tụi mình cũng tăng ca, đôi đến dạ dày đau, cầm đồng lương ít ỏi, mỗi ngày tính toán tiền thuê nhà sinh hoạt phí. Bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị thất nghiệp. Cuộc sống như vậy tôi sống đủ rồi. Thôi thì thừa dịp trẻ tuổi, làm vài chuyện chỉ vì cái trước mắt.” Tôi nhún nhún vai, “Tôi tin rằng có được tất có mất.”

“Thật ra tôi cũng đã suy nghĩ rất lâu, nhưng vừa nhìn đến thẻ tài khoản trống rỗng, còn lập tức lại phải nộp tiền thuê nhà, thì không do dự nữa. Mà thôi, chí ít ông ta xem như bình thường, không có thói quen quái gở, đối xử với tôi cũng được.”

Tôi thấy ý Đinh Hạ đã quyết, vỗ vỗ đầu vai hấn, “Nếu như cậu hối hận, trở lại tìm tôi.”

Đinh Hạ tựa vào lòng tôi, tôi biết thực ra trong lòng hấn đang lo sợ, ai lại chẳng muốn dựa vào phần đầu mà tạo ra giá trị cuộc sống, có điều thực tế vẫn có rất nhiều người bại cho hiện thực.

“Vậy cậu thì sao? Sẽ gọi Chu Thiệu qua đây ở chung? Hai người các cậu quả thực không giống như là tình nhân, bao lâu không gặp mặt rồi?”

“Tôi sẽ không gọi cậu ấy qua đây ở, công ty Chu Thiệu cách đây quá xa, hơn nữa...” tôi không nói tiếp. Đinh Hạ hiểu ý gật đầu “Người ta ở xí nghiệp dòng họ mình, càng ngày càng khác biệt cậu có phải không?” Tôi gật đầu, kỳ thực tôi vẫn còn một điều không nói ra, có lẽ Chu Thiệu đã không còn yêu tôi nữa. Tôi tin tưởng dự cảm của mình, nhưng ngày nào Chu Thiệu còn chưa nói câu chia tay, tôi cũng không thể nói hấn như thế nào với người ngoài.

“Vậy thì tìm một bạn phòng chia sẻ tiền thuê nhà đi, nếu không, chút tiền lương mọn ấy của cậu không chết đói mới lạ.”

“Ừm, lát nữa tôi lên mạng đăng cái quảng cáo cho thuê chung.”

Đinh Hạ không nói chuyện nữa, tay hấn luôn vào trong áo tôi, mơn trớn lồng ngực, “Đêm nay cơ thể tôi vẫn đang tự do, tôi nghĩ mình vẫn là ham mê tuổi trẻ.” Hấn cười có chút chua chát. Tôi bắt lấy tay hấn, “Đinh Hạ, khi cậu đã quyết định một việc gì, thì phải gánh vác một vài thứ, bỏ xuống một vài thứ.” Đinh Hạ đứng dậy, chỉ trong chốc lát, thần sắc đã khôi phục bình thường.

“Ngày mai khi tôi đi, hân cậu còn đang đi làm, tôi không chờ cậu nhé.” Tôi gật đầu nói được. Đinh Hạ nói tiếng ngủ ngon, rồi trở về phòng đi ngủ. Tôi không thấy buồn ngủ chút nào, bật TV, bộ phim khi nãy đang chiếu đến kết cục đại đoàn viên, tôi cũng cùng cười với dàn diễn viên chính của bộ phim, mặc kệ thế nào, chúng ta còn sống, không phải sao?

Ngày hôm sau, tổng giám đốc công ty mở cuộc họp buổi sáng, ông ta không ngừng phẫn nộ đối với tình trạng công việc trì trệ không có tiến bộ ở công ty, vài nhân viên thể hiện không tốt bị sa thải. Sau khi tan họp, mặt mũi ai nấy đều tối thui. Thành tích của tôi cũng chỉ thường thường, cố gắng hết sức để bản thân không xếp cuối cùng, mặc dù tôi không mong làm kỳ tài ở thương giới, nhưng quả thật cũng không muốn bị sa thải. Tôi nghĩ chỉ ít mình có thể ở lại thêm mấy tháng. Tôi kiểm tra điện thoại di động, trả lời những cuộc gọi nhờ chưa tiếp.

Một cái là của Đinh Hạ, hân nói lời tạm biệt với tôi, nói cho tôi biết nhà vừa mới được sang tên.

Cái thứ hai là của khách gọi điện thoại muốn cùng thuê nhà, tôi chọn một cô gái hai mươi sáu tuổi, trong điện thoại cô ta nói rằng mình vừa ly hôn, chỉ mới kết hôn có một tuần, chồng mới cưới đã bị cô ta bắt gian ngay trên giường. Dứt khoát ly hôn. Cô ta làm công tác biên tập, thích an tĩnh. Đây là nguyên nhân chính mà tôi lựa chọn người này. Hẹn xong thời gian dọn nhà.

Sau khi tôi gọi lại cho Chu Thiệu, hân hẹn tôi tối nay cùng đi ăn cơm, ngữ khí ôn hòa nhưng không mang tình cảm, tôi cười đồng ý mà lòng dạ chùng xuống, tôi tin rằng dự cảm của mình sẽ không sai. Hai con người càng ngày càng xa cách, chia tay e rằng là chuyện tự nhiên thường tình nhất. Tôi chấp nhận một sự thực như vậy.

Khi đi ra khỏi công ty đã là sáu giờ mười lăm, là thời điểm giao thông tắc nghẽn và náo nhiệt nhất ở thành phố này, Chu Thiệu nhấn còi ô tô gọi tôi. Hân lái một chiếc Mercedes. Tôi ngồi vào trong xe, cười chào Chu Thiệu. Hân cười một cách miễn cưỡng. Một đường đi im lặng không nói.

Trong lòng tôi hiểu được. Có điều tôi không muốn vạch trần hân, càng không muốn chủ động đề nghị chia tay. Tôi muốn xem hân diễn kịch như thế nào, kết thúc quan hệ của chúng tôi như thế nào.

Là Chu Thiệu theo đuổi tôi trước. Ngày đó tôi bảnh bao, hiếu động, còn Chu Thiệu chẳng qua là một trạch nam thích nằm trong phòng ngủ chơi game cả ngày. Hân tặng tôi hoa, nửa đêm hát bài Chúc mừng sinh nhật cho tôi, thậm chí đã hẹn nhau sau này đi Thụy Sĩ kết hôn. Sau khi tốt nghiệp, tôi là viên chức nhỏ, hân vào xí nghiệp của dòng họ và nhanh chóng lên chức quản lý. Dần dần Chu Thiệu không còn muốn tiếp điện thoại của tôi, cũng không chịu hẹn hò. Dần dần tôi cũng không chủ động gọi điện thoại cho hân nữa. Cuộc tình nào cũng vậy, bắt đầu luôn là không giống nhau, nhưng cơ hồ kết thúc lại nhất trí một cách thần kỳ.

Tôi ngồi trên xe, hít thở sâu rồi cho Chu Thiệu một nụ cười “Tối nay chúng ta ăn gì?”

Chu Thiệu mời tôi ăn cơm Tây, đắt tiền tinh tế, nhưng không phải khẩu vị của tôi. Chẳng qua tôi vẫn cố nhẫn nại chặm ly với hân.

“Thương Vu Thiên.” Rốt cục hân mở miệng, tôi làm bộ không biết, ngẩng đầu.

Hân có chút ngượng ngịu, một khuôn mặt buồn thương, tôi sắp bật cười rồi. Nhưng nếu đã là kịch thì tự nhiên tôi phải phối hợp thôi, biểu tình của tôi đang là bình thản.

“Chúng ta chia tay đi.”

Tôi uống cạn rượu đỏ trong ly, thở gấp, “Có thể hỏi nguyên nhân không?”

Chu Thiệu nói “Khoảng cách thời gian khoảng cách không gian và còn sự khác biệt giữa hai người quá lớn.”

Tôi nghe lời độc thoại như thơ như ca của Chu Thiệu, nhìn khuôn mặt hân. Hân vẫn anh tuấn như xưa, thứ thay đổi, chỉ có ánh mắt và trái tim.

Tôi gật đầu. “Được thôi. Chúng ta không có tranh chấp kinh tế, không có con nhỏ, không tồn tại vấn đề ai thiệt thòi.”

Hân cúi đầu “Xin lỗi, Thương Vu Thiên, mình cảm thấy mình là một gã phụ tình.”

Tôi lắc đầu “Mình không hề chỉ trích cuộc sống của cậu, cậu không cần hổ thẹn. Mình sẽ không hận cậu. Đã chia tay rồi thì không cần suy nghĩ ai đúng ai sai.”

Tôi đứng dậy chào tạm biệt. Lúc đi ra nhà hàng, trong bụng thầm hối hận. Lẽ ra nên bảo hắn chở tôi về chứ. Giờ thì hay rồi. Còn phải leo lên cái xe điện ngầm chật chội muốn chết.

2. Chương 2: Lòng Người Xưa Dễ Đổi

Đền cảm ứng âm thanh ở hàng lang bị hỏng, tôi lần mò lên lầu, đêm nay chỉ có một mình tôi trong căn nhà này. Tôi mở máy vi tính, phòng tán gẫu đồng chí đã kín hết chỗ, tựa hồ mọi người đều có sức lực và thời gian vô hạn. Tôi tùy tiện add đại một người, đối phương nhắn đến “170651”, tôi đáp “Tôi chỉ muốn tâm sự mà thôi.” Đối phương trả lời “Có bệnh hả, ai cũng bận rộn như vậy, không phải để lên giường, mà để nói chuyện phiếm?” Không đợi đáp lại đã cho tôi out. Tôi ngây ra một hồi. Quyết định tắt máy đi ngủ.

Trong vòng một ngày, tôi mất đi bạn cùng phòng đã ở chung một năm và người bạn trai hơn ba năm. Tôi ngủ không yên, nhớ tới gương mặt anh tuấn và cơ thể ấm áp của Chu Thiệu trước đây, trong lòng cảm thấy vô hạn trống vắng.

Tan tầm ngày hôm sau, tôi gặp được khách thuê phòng, cô tên Uyển Vân, có một mái tóc dài màu nâu, mặc váy đen. Tôi giúp cô dọn hành lý đơn giản vào nhà. Chúng tôi thương lượng qua loa về chi phí điện nước ga, bầu không khí hòa hợp, Uyển Vân là một cô gái phóng khoáng. Cô kể chuyện hôn nhân của mình cho tôi nghe, cô vì bạn trai mà vượt nghìn dặm xa xôi đến thành phố này, đón tiếp cô lại chỉ có tranh cãi về sinh lễ, đồ cưới, nhà ở, chồng ngoại tình. Hiện tại đang ra tòa vì tiền căn nhà. Uyển Vân nói với tôi cô đã nghĩ thông suốt rồi. Tôi kể cho cô nghe một chút về chuyện tình yêu của mình. Uyển Vân im lặng nghe một hồi, phân tích cho tôi rằng: “Chắc chắn là anh ta có người yêu khác rồi.”

Tôi giật mình, tôi nghĩ Chu Thiệu nhất định là chán tôi, nhưng không nghĩ tới trường hợp này. “Muốn chứng thực không? Hay là bỏ ngay luôn? Dù sao thì cũng chia tay rồi.” Uyển Vân nhìn tôi. Tôi suy nghĩ một chút. “Tôi cần phải chứng thực.”

Đối với những chuyện thế này, Uyển Vân đã thành thạo lắm, cô nhanh chóng dùng mảnh khoe giúp tôi điều tra ra nhật kí thuê nhà nghỉ nhiều lần của Chu Thiệu. Hắn lên giường với phụ nữ, trước đây hắn nói với tôi rằng hắn không cương nổi với đàn bà. Tôi xem sự thật mà Uyển Vân đưa cho mình, vậy mà cười ra tiếng. Tôi kể qua loa một ít cho Đinh Hạ, hắn đang đi nghỉ ở Maldives cùng Trình Phương Khiêm. Đinh Hạ còn giúp tôi nghe ngóng từ bạn học khác, cho tôi một cái tin càng chấn động hơn. Chu Thiệu sắp sửa kết hôn.

Các bạn học khác hầu như đều biết hết cả rồi, duy chỉ có tôi không biết, Chu Thiệu là quá không để ý tôi hay là quá quan tâm tôi đây? Tôi gọi cho Chu Thiệu. Hắn nhanh chóng bắt máy, “Thương Vu Thiên, mình nghĩ rằng cậu sẽ vĩnh viễn xem mình là người xa lạ.”

“Thứ bảy cậu sẽ kết hôn?” Tôi đi thẳng vào vấn đề. Hắn im lặng một lát rồi dứt khoát thừa nhận, “Đúng vậy, mình sắp kết hôn, xem mắt quen nhau. Gia thế tương đối. Nhưng cậu biết rõ mình yêu cậu, chưa bao giờ lãng quên cùng với cậu...” Tôi cắt ngang lời hắn, “Điềm ngôn mật ngữ, mình nghe đã nhiều lắm. Tiếc rằng chúng ta không thể vĩnh viễn sinh hoạt trong ảo giác.” Tôi cúp điện thoại. Có thể là sợ tôi lúng túng, Uyển Vân vào phòng mình đóng cửa lại.

Nửa đêm Đinh Hạ lại gọi điện thoại tới, hắn sợ tôi xảy ra chuyện. Kỳ thực hắn lo lắng thừa, tôi là một người vô cùng vô cùng yêu quý bản thân. Không có ai yêu bản thân mình hơn được tôi. Mặc kệ thế nào, sống chính là tốt nhất.

Hôn lễ thứ bảy đương nhiên tôi không đi, ngủ nướng một giấc sau đó đi dạo siêu thị với Uyển Vân, mua đồ ăn và dầu gạo mà tuần này cần. Uyển Vân bạn cùng phòng tốt tính của tôi, mỗi ngày quét dọn nhà cửa, chưng hoa tươi, nấu món canh ngon miệng cũng để cho tôi một chén; có qua có lại, những việc bẩn và vất vả đều là tôi làm, thỉnh thoảng cô nàng về muộn, tôi sẽ đi đón về nhà. Uyển Vân ôm lấy cánh tay tôi, chúng tôi cùng đi bộ trên con đường ban đêm như một cặp tình nhân, chỉ là chúng tôi không phải. Uyển Vân nói

cho tôi biết cô bị lãnh cảm, bị chồng trước dần vật nên vô cùng sợ hãi chuyện vợ chồng. Nhưng tôi thì có nhu cầu, tôi cần có bạn trai mới, tôi nghĩ.

Đình Hạ giới thiệu người mới cho tôi, là một thầy giáo vật lý, hần tên Vương Phong, trước kia từng có hảo cảm với Đình Hạ. Chúng tôi gặp mặt tại một tiệm Hot Pot City, hần lớn hơn tôi một tuổi, diện mạo xem như chín chu, nghề nghiệp cũng ổn định nhân hạ. Hần đã xuất quỷ nhiều năm, không có mối lo chuyện kết hôn, có điều xưa giờ chưa có bạn trai. Theo cách nói của Đình Hạ, gã này có thể xưng là cực phẩm xử nam. Khi nắm tay nhau, hần hồi hộp đến nỗi bàn tay toàn là mồ hôi, tôi cảm giác được rằng hần thích tôi, hần nói trông tôi còn đẹp hơn Đình Hạ nữa. Hai chúng tôi nói chuyện cũng không tệ. Hần không biết uống rượu, nhưng cũng uống với tôi vài hớp. Hần lái một chiếc Alto nhỏ, đưa tôi về dưới lầu nhà.

“Em lên lầu cẩn thận một chút.” Hần nhìn tôi, tôi sát mặt đến gần, hôn một cái lên môi hần. Hần có vẻ rất vui mà cũng rất ngượng ngùng. Tôi vẫy tay với hần rồi lên lầu.

“Như thế nào?” Uyển Vân rót một ly trà cho tôi.

Tôi cười, “Gân gà gân gà.” Cô nàng tỏ vẻ đã hiểu. Nói tiếng ngủ ngon với Uyển Vân, tôi gửi tin nhắn kể qua loa cho Đình Hạ, có thể qua lại xem sao. Đình Hạ không nhắn lại, đoán hần đang bận tối mắt, tôi không làm phiền nữa.

Lần đầu lên giường với “vật lý nam” là ba tuần sau đó, mọi chuyện thuận theo tự nhiên, dẫn hần đi thuê phòng, hần hoang mang không biết làm như thế nào, tôi đè hần lên giường, dùng đôi môi và đầu lưỡi gọi lên lửa dục vọng của hần, tiếng rên rỉ kiềm chế cũng xem như hấp dẫn, khi tôi đi vào hần, hần đau đớn ôm chặt tôi. Tôi và hần làm ba lần. Sau khi làm xong, hần mỗi một quá trực tiếp ngủ như chết.

Cuối năm xảy ra một việc, không ngờ công ty Chu Thiệu lại có việc hợp tác với công ty tôi. Chúng tôi phụ trách một quảng cáo tuyên truyền sản phẩm cho họ, tôi nghĩ bụng nếu như người phụ trách bộ phận vụ là Chu Thiệu, thì hần sẽ không hợp tác với công ty chúng tôi. Cũng giống như nếu đó là tôi, nhất định cũng như vậy. Nhưng tôi không hề cố tình lảng tránh đụng mặt hần, mỗi lần có triển lãm ông chủ gọi đi thì tôi đi ngay. Mà hần cũng chỉ có lần đầu tiên nhìn thấy tôi thì hoảng hồn một phát, còn lại đều là bình thường. Sau khi kịch bản hoàn thành, Chu Thiệu mời mọi người ăn cơm, ông chủ cũng ở đó, tôi không có cách nào từ chối, mọi người cùng ăn một bàn, kính rượu gấp thức ăn vui vẻ náo nhiệt, tôi và Chu Thiệu chạm ly cứ như thể chưa bao giờ từng có yêu đương. Ăn đến phân nửa, vợ Chu Thiệu đến tìm hần, cũng bị mọi người giữ lại ép buộc kính rượu. Đồng nghiệp nhỏ giọng nói cho tôi biết cha cô ta là chủ tịch của một xí nghiệp vật liệu xây dựng cỡ lớn trong thành phố, tôi nhìn vợ hần, vóc người hơi đầy đặn một chút, đôi mắt to to, coi như là một phụ nữ xinh đẹp. Chu Thiệu gấp cho cô ta vài món ăn, phỏng chừng là món cô ta thích, nhỏ giọng nói đùa với cô ta. Tôi lại uống mấy ly bia, một lát sau, dạ dày bắt đầu đau đớn âm ỉ, đôi lúc nằm bò lên trên bàn, Chu Thiệu thỉnh thoảng nhìn tôi một cái, hần và tôi qua lại hơn ba năm, dĩ nhiên biết rõ vấn đề của tôi. Hần đứng lên chào hỏi vài câu, rồi đưa vợ về, lại còn gọi đi mấy nhân viên của công ty hần, bữa cơm rốt cục kết thúc. Lúc hần đi, tôi gạt đầu với hần, trong lòng tôi hiểu, chúng tôi quả nhiên thần giao cách cảm, đối phương đang nghĩ cái gì lẫn nhau đều biết cả, nhưng như vậy cũng có ích lợi gì đâu, hần đã là chồng người ta. Tôi cười khổ với chính mình.

Lúc về đến nhà Vương Phong gọi điện cho tôi muốn hẹn tôi đi nghe nhạc hội, tôi nói cho hần tôi đau dạ dày không muốn ra ngoài, không đến nữa tiếng, hần cầm một túi thuốc đến nhà tôi. Uyển Vân nhiệt tình mở cửa cho hần, nháy nháy mắt với tôi rồi đi về phòng mình. Tôi uống thuốc hần mua, hần đứng dậy toan đi, tôi kéo một phát: “Đã trễ thế này, thôi đừng về nữa.” Hần mừng lắm.

Tôi giữ hần lại, nhưng không có tâm trạng làm với hần, dạ dày tôi đau cực.

Cuối tuần, Đình Hạ đến thăm tôi, hần mang rất nhiều bao lớn bao nhỏ đồ lưu niệm Maldives về cho tôi. Đình Hạ phối nắng đen thui, hàm răng trông có vẻ trắng hơn. Hần liếc thoáng cái miệng kể cho tôi những điều mắt thấy tai nghe trong chuyến du lịch, Trình Phương Khiêm có bao nhiêu rộng rãi, giờ hần đang ở trong một loại trạng thái gọi là phấn khích. Tôi nói với Đình Hạ rằng chỉ cần hần vui vẻ là được. Hần gạt đầu, “Ai nói không phải nào? Người sống trên đời vài chục năm, đương nhiên là phải vui sướng.”

* “Gân gà gân gà”: Ý nói gân gà nếu bỏ đi thì tiếc, ăn vào thì không ra gì. (Nguyên văn: “kê lặc kê lặc”,

một điển tích của Tam quốc chí: Ngày nay người Trung Quốc vẫn hay dùng từ kê lạc – gân gà để chỉ một sự vật không có ích hay không còn dùng được nhưng người ta vẫn tiếc rẻ chưa muốn ném vào thùng rác.

* Hot Pot City: hệ thống cửa hàng lẩu cay (tương tự thức ăn nhanh KFC)

* Maldives: tên chính thức là Cộng hòa Maldives, một trong những điểm du lịch nổi tiếng với làn nước trong veo, bãi biển cát trắng trải dài và những khu nghỉ dưỡng 5 sao. Đảo quốc này là khối kết hợp của khoảng 1.190 hòn đảo trải dài trên hơn 35.000 mét vuông của Ấn Độ Dương và về phía bờ Tây của Sri Lanka.

3. Chương 3: Cắt Không Đứt

Tết Dương Lịch, công ty tôi cho nghỉ vài ngày, năm nay hiệu suất làm việc không được tốt, tiền thưởng cuối năm ít đến đáng thương, bạn trai tôi Vương Phong lại phải chuẩn bị cho kì thi cuối học kỳ, không thể nghỉ lễ, tôi quyết định ở nhà nghỉ lễ.

Sáng nay Uyển Vân dậy rất muộn, sắc mặt u ám, hai mắt sưng đỏ, rõ ràng tâm trạng không tốt, Tết năm ngoái kết hôn, một năm sau, cô đã thành một phụ nữ thất hôn. Tôi nói với Uyển Vân rằng hai chúng ta đi xem phim điện ảnh đi. Cô đồng ý. Trên đường phố người đi đông đúc, các doanh nghiệp đều giăng áp-phích Chúc mừng năm mới. Uyển Vân hỏi tôi, sao người Trung Quốc thích nghỉ lễ thế nhỉ? Truyền thống của nước ngoài mà. Tôi nói có lẽ vì bình thường sống khổ quá.

Chúng tôi lên lầu hai ở rạp gọi đồ ăn, định ăn xong sẽ lên lầu ba xem phim, Uyển Vân ăn không ngon miệng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cái gì, tôi hỏi “Sao cô không ăn?” Uyển Vân nhỏ giọng nói “Tôi đang nhìn một đôi ở đằng sau.” Tôi hiếu kỳ quay đầu, bất giác sửng sốt, tôi nhìn thấy Chu Thiệu và vợ hắn ở nơi cách chúng tôi khá xa, họ gọi phần đồ ăn A đắt tiền, nhưng cơ hồ không hề động vào, hai người đang nhỏ giọng tranh cãi. Mặt vợ Chu Thiệu đỏ bừng, thỉnh thoảng cô ta chỉ mặt Chu Thiệu nói gì đó, đôi lúc lại giơ giày cao gót lên đá mạnh vào Chu Thiệu. Tôi quay người, tôi không biết liệu Chu Thiệu có chú ý thấy tôi không, trường hợp này rất lúng túng. Uyển Vân nhỏ giọng hỏi “Anh quen?” Tôi cầm coca hút hai ngụm, “Bạn trai cũ của tôi. Chu Thiệu.” Uyển Vân giật mình, rồi cười một cái, “Xem ra mâu thuẫn rồi. Lúc này mới kết hôn bao lâu?” Tôi nhún nhún vai, “Chuyện vợ chồng thôi, ai có thể cam đoan trọn đời không khác khẩu.” Đang trò chuyện, bỗng nhiên Uyển Vân cúi đầu, tôi nghe thấy tiếng cộp cộp của giày cao gót ở đằng sau. Chu Thiệu và vợ, một trước một sau, đi ngang qua chúng tôi, khoảng cách gần như thế, nhất định Chu Thiệu nhìn thấy tôi rồi, tôi không ngoảnh đầu, hắn cũng không chào tôi. Chờ họ mở cửa ra ngoài xong, tôi thở hắt ra một hơi dài.

Qua mấy ngày, Đinh Hạ liên lạc với tôi, nói cho tôi biết Trình Phương Khiêm sắp xuất ngoại, muốn tôi đến biệt thự của hắn ở chơi với hắn mấy ngày. Vừa lúc cha mẹ Uyển Vân đến đây thăm con, không có chỗ ở, tôi đồng ý. Đinh Hạ cho tài xế tới đón tôi, tôi nói cảm ơn, ngồi xuống ghế sau, tài xế có đôi lúc khẽ khàng nhìn tôi một cái, có phải hắn nghĩ tôi là tên trộm thừa dịp chủ nhân không ở nhà mà trộm ngọc trộm hương không nhỉ? Tôi lười giải thích, xe dần dần rời xa nội thành đi tới vùng ngoại ô tĩnh lặng, không khí mát lạnh, tâm tình của tôi dần dần tốt lên.

Biệt thự của Đinh Hạ rất đẹp, rộng rãi sáng sủa, nội thất xa hoa. Đinh Hạ mặc áo tắm tơ lụa, hắn ôm tôi, mang tôi lên lầu xuống lầu tham quan nhà hắn. Lúc ăn cơm, tôi hỏi hắn ở có quen không. Hắn lắc lư người, “Tốt chứ. Chỉ là Trình Phương Khiêm càng ngày càng ít đến. Chắc chán tôi rồi.” Tôi trầm mặc xuống, tôi nghĩ không ra bất kì từ ngữ nào để an ủi hắn, nhưng hắn nghĩ rất thoáng, cười rót cho tôi một ly rượu đỏ. “Nào có chuyện gì mười phân vẹn mười, tôi muốn có nhà, xe, trong ngân hàng có tiền. Mà quan trọng nhất là, tôi còn trẻ.” Đinh Hạ vẫn đẹp như trước đây, chỉ là trong ánh mắt lại chứa sự mệt mỏi.

Tôi không ngủ chung với Đinh Hạ, mà ngủ ở khách phòng dưới lầu. Nhắn tin với Vương Phong một lát, hắn đang vội vàng làm tổng kết học kỳ. Lăn qua lăn lại đến nửa đêm, tôi vẫn ngủ không được, đứng dậy đến nhà bếp tìm ly sữa uống, lúc đi ra, tôi thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa.

Thấy tôi đi ra, hắn đứng dậy, xưa giờ hắn luôn rất có khí thế, mày rậm mắt sâu, vóc người cao to, hắn mặc áo sơ mi trắng, tay áo cuộn lên vài bận, lộ ra chiếc đồng hồ hàng hiệu ở cổ tay.

Hắn bước lại gần tôi “Lâu rồi không gặp Lâm Tư Thần, em đổi tên?” Tôi gật đầu nói phải, nghĩ bụng chắc lão trở về bắt gian. Nhất định gã tài xế nọ đã nói gì đó.

“Em sớm đã biết, tôi và bạn em đang qua lại.” Mắt hắn nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tên tôi bây giờ là Thương Vu Thiên, chưa bao giờ gặp ông.” Tôi đặt cái ly xuống, nói một tiếng ngủ ngon với hắn.

Sáng sớm hôm sau, trên bàn cơm chỉ có tôi và Trình Phương Khiêm, Đinh Hạ không dậy ăn cơm. Trình Phương Khiêm nói hắn còn đang ngủ. Tôi cười bảo “Tiểu biệt thắng tân hôn.” Hắn rót cho tôi ly nước, “Thương tiên sinh hiện tại thăng chức?” Tôi nói “Không dám nhận, tôi chỉ là viên chức của một công ty nhỏ.” Hắn chuyện phiếm với tôi vài câu, không hề đề cập tới Đinh Hạ, tôi cũng thản nhiên cùng hắn chuyện trò đôi câu. Ăn sáng xong, hắn đứng dậy chào từ biệt. Tôi đứng dậy bắt tay hắn, tay hắn vẫn giống như trước đây, là ấm áp, lực độ cũng rất nặng. Sau đó vài ngày Trình Phương Khiêm không xuất hiện nữa. Đinh Hạ và tôi mỗi ngày nướng đồ ăn, hát hò, đi câu cá chèo thuyền gần đó, chơi rất vui vẻ.

Nghỉ đông kết thúc, tôi lại về với “sáng chín chiều năm”, sống những ngày vô vị đến cùng cực của mình. Uyển Vân nói cha mẹ đến chơi đã nhiều ngày sắp bức điên cô nàng rồi, họ bảo cô đi xem mắt. Mỗi ngày khắc khẩu, oán giận lẫn nhau. Tôi cũng chỉ có thể an ủi vài câu, mỗi người đều có nỗi khó xử của bản thân, có thể trách ai.

Giờ nghỉ trưa tôi vào WC hút thuốc, nhận được điện thoại của Trình Phương Khiêm, tôi nhìn thấy mình đang nhú mày ở trong gương. Hắn mời tôi cùng ăn cơm, tôi hỏi hắn Đinh Hạ có biết không, hắn nói chuyện này không liên quan đến Đinh Hạ. Tôi từ chối.

Hắn cười khê ở đầu bên kia “Biết không? Con người của tôi vô sỉ lắm, nếu như không đạt được điều mình muốn, tôi đến tôi sẽ ngược đãi bạn giường.”

Tôi nắm điện thoại cố nén cơn xung động muốn mắng chửi người, cuối cùng đành quyết định hẹn.

Trình Phương Khiêm mời tôi ăn món Nhật. Tôi và hắn ngồi đối diện. Ánh mắt hắn mang ý cười.

“Có phải em sớm đã biết tôi sẽ hẹn em? Em hiểu tôi vậy mà.”

Tôi lắc đầu, “Nếu đã sửa lại tên, tôi quyết định phải quên đi quá khứ.”

“Em là người duy nhất không hoảng hốt, cũng không nịnh nọt khi nhìn thấy tôi. Tôi luôn cảm thấy em không giống người thường.” Tôi cười, nghĩ thầm con người chính là rẻ tiền như thế, ghét kẻ nào a dua nịnh hót mình, thích kẻ nào không để ý đến mình.

“Tôi vẫn luôn thích em, em và Đinh Hạ đều là những cậu bé xinh đẹp.” Ánh mắt hắn chiếu thẳng qua đây, như là đang nhìn một món hàng mà hắn cảm thấy hứng thú. “Với lại em càng khó nắm bắt, khiến tôi phải hao tâm tư để có được, thế mới càng vui vẻ.” Tôi nâng ly, “Đinh Hạ khá là thích ông. Tôi làm bạn của cậu ta, tôi vẫn hi vọng nhìn thấy cảm tình của hai người ổn định.”

Hắn hỏi “Em có bạn trai rồi?” Tôi gật đầu, “Anh ta là một giáo viên vật lý, chúng tôi rất tốt.”

“Giờ đây em tin tưởng ái tình sao, Lâm, à không, Thương Vu Thiên?” Hắn một hơi uống cạn ly rượu đỏ.

“Tôi tin tưởng. Tôi luôn luôn sống một cách thản nhiên.”

Hắn nhìn tôi chăm chăm, mặc dù hắn một mực mỉm cười, nhưng tôi vẫn cảm thấy ánh mắt đó toát ra hơi thở nguy hiểm.

Tuy rằng đã không còn gì để nói, hắn vẫn cùng tôi ăn xong bữa cơm này. Tôi đứng dậy chào, từ chối hắn đưa về.

Đêm đó, Đinh Hạ gọi điện thoại tới, mắng tôi một trận xối xả, nói tôi quyến rũ đàn ông của hắn. Hắn một hơi không ngừng, mắng thật lâu, tôi nói với hắn “Cậu bình tĩnh một chút, Đinh Hạ, cậu quen biết tôi không phải ngày một ngày hai, lời nói khiêu khích của người khác sao có thể tin tưởng.”

Đinh Hạ quát “Thương Vu Thiên, cậu thật không biết xấu hổ, vậy mà tôi lại gọi cậu đến ở trong biệt thự của tôi, dẫn sói vào nhà, tôi thật là khờ!” Hấn cúp điện thoại, gọi lại thì bị hấn tắt máy. Tôi thở dài. Không biết tới cùng Trình Phương Khiêm đã làm gì khiến hấn hiểu lầm tôi.

Trình Phương Khiêm tiếp điện thoại rất nhanh. Tôi trực tiếp hỏi hấn rốt cuộc là nói với Đinh Hạ cái gì.

Hấn cười ha ha nói “Tôi chỉ ăn ngay nói thật với cậu ta thôi mà. Nói bây giờ tôi khá là có hứng thú với em.”

“Rốt cuộc ông muốn gì?”

“Tôi muốn cảm ơn em, cậu ta quây tôi một hồi, chia tay thành công. Tôi đỡ tốn một khoản lớn phí chia tay và thời gian.”

Tôi hừ một tiếng, “Ông phá hoại tình bạn giữa chúng tôi.”

“Tình bạn?” Giọng Trình Phương Khiêm lạnh ngắt, lời nói ra càng khiến tôi run hết cả người. “Cho tới bây giờ nó chỉ muốn khoe khoang thứ mà nó đang sở hữu, cái nó tức giận cũng không phải bị em giành mất người tình, mà là thứ nó hao hết tâm lực mới có được em cũng không để ý.”

“Chuyện của chúng ta, tất cả tôi đều không nhớ rõ, hi vọng ông đừng nói với Đinh Hạ.”

Hấn cúp điện thoại. Tôi không gọi lại. Có lẽ tôi lại sắp mất đi một người bạn.

4. Chương 4: Còn Nhiều Thời Gian

Uyển Vân đã từng hỏi tôi rằng, anh là người có chuyện cũ sao? Hay là vẫn luôn giản đơn như thế, sống một cách nhất mực liệu nhiên. Tôi nhẹ nhàng cười. Tôi nhìn khuôn mặt mình trên cửa sổ thủy tinh, vẫn là dung nhan trẻ tuổi ngày nào, tựa như chưa bao giờ từng trải qua chuyện gì không hay. Hiểu được quá khứ của tôi, chỉ có một mình Trình Phương Khiêm.

Cha tôi là một viên chức nho nhỏ làm quản lý công trình kiến trúc, là bạn Trình Phương Khiêm, đương nhiên ai cũng biết đây là bạn mang tính chất gì. Ở một buổi tiệc năm mới, tôi quen Trình Phương Khiêm, tôi bị cha bắt tham gia hoạt động lần này. MC gọi tên tôi, bảo tôi lên đài rút quà tặng, tôi rút đại một cái, rút trúng món quà có giá trị nhất, dưới đài vang lên tràng tràng pháo tay. Tôi biết đó là cho cha tôi nở mày nở mặt.

Tôi ghét những hành vi xấu xa trắng trợn trong cuộc sống của đám người lớn đó. Họ ăn uống linh đình, tôi ngồi trong góc chơi điện thoại di động. “Chán à?” Tôi ngẩng đầu, Trình Phương Khiêm đứng bên cạnh tôi, hấn cười với tôi.

“Khi nào các ông kết thúc hoạt động này?”

“Nhanh thôi, cậu nóng lòng về nhà sao?” Ngón tay hấn lướt qua mặt tôi.

Đêm hôm đó tôi đi cùng hấn, trong căn phòng khách sạn xa hoa mà hấn thuê, tôi và hấn làm, xưa giờ tôi là 1, mà khi cùng hấn tôi là 0, hấn trườn động trong cơ thể tôi, hôn lấy những rên rỉ và tiếng kêu đau đớn của tôi. Tôi để lại cho hấn vài vết cào sau lưng.

Năm ấy tôi mười sáu tuổi, tên Lâm Tư Thần. Trong nhà có tiền, tôi không thích học tập, tạm nghỉ học ở nhà, nổi loạn bừa bãi, không sợ bất cứ gì. Tôi không sợ hấn, cũng không cần hấn, càng không yêu hấn. Hấn cho tôi rất nhiều thứ, xe nhà tiền, tuy tôi không thiếu tiền, nhưng cũng nghĩ không ra ngoài trừ tiền, tôi còn có thể lấy ở hấn thứ gì. Ngoài hấn ra, tôi cũng thích rất nhiều người, thích điên cuồng nhảy nhót trong quán bar, thích đua xe, say rượu một đêm tình. Trình Phương Khiêm chẳng có cách nào với tôi. Quan hệ bí mật giữa tôi và hấn kéo dài nửa năm, cho đến khi cha tôi qua đời. Ông đột nhiên qua đời, có người nói là chết trên giường một ả gái nhảy.

Sống phồn hoa tự cảm, chết thanh danh lang tạ. Chuyện của ông trở thành đề tài bị các loại người rỉ tai nhau, bị người đời chế nhạo. Mẹ tôi chịu không nổi đả kích từ sỉ nhục này, chẳng bao lâu sau cũng qua đời, là xuất huyết não.

Tôi sửa lại tên, đi học lại, thi đại học, đi làm, không còn lặp lại cuộc sống trước đây nữa. Tôi biết Trình Phương Khiêm đã nói ra quá khứ của tôi, thật ra tôi cũng không cảm thấy có gì ghê gớm. Dù sao thì ở cái thành phố này không ai quản được tôi, cũng không có ai quan tâm quá khứ của tôi.

Đinh Hạ không còn liên lạc với tôi nữa, lại qua một thời gian. Có người bạn cũng là đồng chí kể lại trên mạng, tình cờ chạm mặt Đinh Hạ, hắn đang theo một phú thương Đài Loan đi tham gia buổi hội nghị của cửa hàng. Ánh mắt hắn vẫn chuẩn như vậy, không lãng phí bất kì tài nguyên nào. Quảng thời gian này, số lần Vương Phong liên lạc với tôi ít hơn trước đây đôi chút, nhưng lúc gặp mặt thì vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi cảm thấy ở bên hắn, giống như là vợ chồng già vậy. Hắn nuôi cá vàng. Những đứa nhóc im lặng đó, bơi qua bơi lại. Tôi nghĩ đến trong sách có nói, cá chỉ có ký ức bảy giây. Chúng nó sẽ nhanh chóng quên đi mình là ai, loài vật này thật thú vị. Ở chơi đến buổi tối, tôi đứng lên, “Đã khuya rồi, Vương Phong, em về đây.”

Hắn đi đến cạnh tôi, “Thương Vu Thiên, em đừng đi được không. Hay là, em và anh có thể sống cùng nhau.” Đầu hắn đặt lên vai tôi, tôi nâng mặt hắn, hôn hắn, đầu lưỡi tôi mở ra hàm răng hắn, hắn thở gấp gấp, hai tay vòng qua cổ tôi. Tôi kéo áo khoác của hắn xuống, cởi đi áo thun, cơ thể trắng trẻo gầy gò của hắn bị tôi khiêu khích đã hơi nóng lên. Tôi cởi nịt hắn, sờ soạng xuống dưới, hai tay hắn bầu lầy quần áo tôi, kích động hôn tôi, tôi đứng mà đi vào cơ thể hắn, tiếng rên rỉ của hắn rất hấp dẫn. Tôi ôm hắn đến trên giường, kích tình lui đi, tôi nói với hắn tôi phải về. Nhưng, có lẽ tháng sau đến hạn nộp tiền thuê nhà, tôi có thể suy nghĩ chuyển qua đây sống cùng hắn. Hắn vừa bất ngờ vừa vui mừng hôn tôi.

Tôi ngồi xe điện ngầm về nhà, trên đường về, tôi một mực nghĩ về lời đề nghị của Vương Phong, tôi khuyên chính mình, tuy rằng tôi thực sự không thích ở chung với tình nhân, nhưng nếu như có thể làm cho nửa kia vui, tôi vẫn muốn vì người một chút. Từ xa, tôi nhìn thấy một người đứng dưới lầu nhà mình, không ngờ là Chu Thiệu, với tôi mà nói, đáng vẻ hắn đã dần dần mơ hồ, tôi phải bảo vệ chính mình, tôi muốn quên đi cả con người và ký ức của quá khứ. Tôi thật sự muốn làm một người chỉ biết yêu bản thân.

Hắn thấy tôi, “Thương Vu Thiên, cậu khỏe không?”

Tôi cười, chắc là không biết nói chuyện gì, mới nghĩ ra câu thăm hỏi không có dinh dưỡng đến thế này.

“Thương Vu Thiên, mình đợi cậu thật lâu, khách thuê phòng mới của cậu nói là cậu không về.”

“Ừ, mình vừa đến nhà bạn trai vui thích một hồi xong.” Hắn sưng sốt, dường như không nghĩ tới tôi sẽ nói thẳng ra như thế.

Hai chúng tôi vào trong xe hắn ngồi một lát, tôi và hắn đều hơi mệt. Hắn do dự một chút rồi mới nói.

“Thương Vu Thiên, vợ mình, Tuệ có thai rồi.”

“Ừ, cho nên?” Tôi nhìn hắn.

“Thương Vu Thiên, mình không yêu cô ta một chút nào, mình căn bản không yêu cô ta. Mình vẫn luôn yêu cậu, chỉ là mình bị người nhà phát hiện. Họ ép mình buông cậu...” Giọng hắn run rẩy, hắn khóc.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, “Vậy rồi sao? Giờ cậu trở lại cạnh mình, nói với mình những điều này, là hi vọng mình làm tình nhân bí mật của cậu? Dưới tình huống không gây ảnh hưởng đến gia đình và danh tiếng của cậu, thỉnh thoảng gặp nhau chốc lát, làm dịu tính dục một phát?”

Chu Thiệu nhìn tôi, “Thương Vu Thiên, có đôi khi mình hoài nghi, cậu căn bản không từng yêu mình.”

Tôi cười nhạt. “Yêu là cái gì? Khi mình đến với cậu, luôn luôn trung trinh như một, khi chia tay không một câu oán hận, đi một cách dứt khoát, cậu còn muốn thế nào?”

Chu Thiệu kéo tay tôi, “Cậu biết rõ mình luôn yêu cậu.” Tôi gạt tay hắn ra, “Trước khi cậu kết hôn, mình đã nhìn thấy ghi chép việc cậu đi thuê phòng với rất nhiều người, nam nữ có hết. Mình không hề muốn vạch trần cậu. Bởi vì kết thúc chính là kết thúc. Bây giờ cậu biểu hiện khó coi như vậy, mình chỉ biết càng may mắn vì đã rời khỏi cậu.”

Tôi đóng cửa xe, lên lầu. Không quay đầu nhìn hần.

Uyển Vân sớm đã mở cửa cho tôi, chắc là ở trên lầu đã nhìn thấy tôi về. Tôi đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, lồng ngực tôi đau đớn khó nhằn, tiếng nước thật lớn át đi tiếng khóc của tôi. Từ sau khi Chu Thiệu ra đi, tôi đã muốn khóc một lần cho thỏa, hần là người duy nhất tôi từng yêu nghiêm túc sau khi cãi tà quy chính, đáng tiếc, tôi vẫn là bị đá.

Uyển Vân trở về phòng. Cô ấy luôn luôn thiện giải nhân ý như thế, cô không muốn nhìn tôi lúng túng, bởi vì như vậy sẽ khiến cô cũng không biết làm sao, cô không biết an ủi người khác.

Sáng sớm hôm sau tôi rời giường ra khỏi phòng, thấy trên bàn bày rất nhiều món ăn ngon, Uyển Vân múc cho tôi một chén cháo thịt nạc trứng muối. Bánh bao của buổi chợ sáng, bánh mì nướng vàng óng ánh. Cô nói với tôi rằng “Biết đối tốt với bản thân, phải ăn cơm cho ngon.”

Tôi cười gật đầu, hai người ăn một bữa sáng phong phú, tâm tình của tôi trở nên tốt hơn đôi chút.

Mặc quần áo xong, Uyển Vân chỉnh tóc giúp tôi, tôi nói với cô ấy “Nếu như tôi thích phụ nữ, tôi nhất định cưới cô.”

Uyển Vân ôm lấy tôi, “Đến khi anh mệt mỏi, muốn tìm một bến cảng, tìm tôi đi. Tôi cùng anh.”

Tôi ngẫm nghĩ, những lời này đã có bao nhiêu người nói với tôi, Trình Phương Khiêm, Đinh Hạ, Chu Thiệu đều nói với tôi, họ không có ngoại lệ, đều rời xa tôi. Thế gian này thật đúng là có quá nhiều lời thề chót lưỡi đầu môi, người nói cứ thế nói, người nghe cũng cứ thế nghe. Sau đó thì lập tức quên đi, cỡ nào buồn cười. Tôi cười nói tạm biệt với Uyển Vân.

* nhất mực liễu nhiên: vừa xem hiểu ngay

* phồn hoa tự cảm: cảnh xuân tươi đẹp; từ trái nghĩa: tàn chi bại liễu

* thanh danh lang tạ: lưu tiếng xấu, tiếng tăm bẽ bối

5. Chương 5: Ân Ân Oán Oán

Tổng giám đốc công ty tôi nhận mấy kịch bản quảng cáo và truyền thông truyền hình, giao cho chúng tôi thiết kế, thời gian rất gấp, khoảng thời gian này mỗi ngày đều tăng ca, ngày nào về nhà cũng phải là sau mười giờ. Chuyện hẹn dọn nhà đến sống chung với Vương Phong chỉ có thể để sau này tính. Hần cũng không nhắc lại. Thịnh thoảng tôi phát hiện, quần áo hiện tại hần đang mặc hơi khác, hần mặc các loại áo sơmi hàng hiệu, giày hiệu, trong lòng tuy thắc mắc tiền lương hần có thể gánh nổi không, có điều bận quá, chuyện vụn vặt như vậy tôi cũng không rảnh bận tâm.

Rốt cuộc đến ngày giao, không ngờ Trình Phương Khiêm lại xuất hiện tại công ty, hần là khách hàng của một sản phẩm, vốn dĩ hần không cần tự mình đến, nhưng hần đã đến rồi, tôi làm bộ không thấy. Dù sao thì người giới thiệu kịch bản không phải tôi. Tôi ngồi ở vị trí cuối cùng không chút bắt mắt, có lẽ hần một mực nhìn tôi, cũng có lẽ không hề để ý tôi, tôi không có gắng đầu nhìn hần.

Sau khi giới thiệu xong kịch bản, Trình Phương Khiêm nói, “Tôi cần một người, cùng tôi trở lại lấy một số hàng mẫu, cho mọi người thấy rõ hơn, lời quảng cáo còn phải sửa một chút cho thích hợp, không có gì nghiêm trọng, người ngồi cuối cùng ấy, cậu theo tôi đi lấy một chuyến đi.”

Tôi ngồi trên xe hần, hần và tôi ngồi ở ghế sau, hần đưa tay qua, chậm chậm nắm chặt tay tôi. Tôi không nhìn hần, mắt nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, tay hần vẫn cứ nắm lấy tay tôi. Hần hỏi tài xế: “Đặt nhà hàng rồi chưa?”

“Rồi ạ, Trình tiên sinh.”

Hắn mời tôi ăn cơm ở một nhà hàng cơm Tây xa hoa trong thành phố. Tôi cười, “Ông hà tất như vậy.”

“Tôi chỉ tiện thể mời em ăn bữa cơm, cũng không phải vì em mà cố ý chọn công ty em làm quảng cáo.”

Tôi đột nhiên muốn hỏi một chút về chuyện của Đinh Hạ. Hắn lại như là biết thuật đọc tâm vậy, nói cho tôi trước.

“Hiện giờ Đinh Hạ đang qua lại với một phú thương. Phú thương nọ cho cậu ta một căn nhà cao cấp ở Hương Cảng. Cậu ta sống sung sướng vui vẻ. Vả lại phú thương này tuổi đã lớn, hữu tâm vô lực, cậu ta cũng bớt việc không ít.” Giọng điệu hắn không tốt lành gì.

Tôi hừ một tiếng, “Người tình ta nguyện, trao đổi đồng giá, không cần phải nói xấu người khác.”

“Em đã cảm thấy chẳng hề gì, vì sao em không chịu?” Giọng hắn trở nên dịu dàng.

Tôi nhún nhún vai, “Bởi vì tôi già rồi, tư sắc tàn tạ, lại thích sống cuộc sống giản đơn.”

Trình Phương Khiêm cười, “Em cảm thấy có bao nhiêu người có thể chống chọi được dụ hoặc.”

Tôi suy nghĩ một chút, “E rằng rất khó. Ham muốn của con người là vô tận.”

Hắn gật đầu.

Tôi nhìn rượu đỏ trong ly, “Chắc bây giờ bên cạnh ông lại có người rồi nhỉ.”

Hàng mi hắn nâng lên, “Xem như là.”

“Xinh đẹp chứ?”

“Không hề xinh đẹp. Hôm nào giới thiệu cho em.”

Cơm nước xong một cách qua loa, tôi trở lại công ty. Biết rõ công ty đối phương đã chính thức chuyển khoản qua đây, một khoản thu nhập lớn. Ông chủ khen tôi năng lực câu thông mạnh, đồng nghiệp dành cho tôi tiếng vỗ tay, có ước ao có đồ kị. Mặc kệ, tôi chỉ biết là, tiền thưởng cuối năm của tôi ra từ chỗ này.

Buổi tối về nhà, Uyển Vân đang không vui, mắt cô sưng. Tôi thấy cô không có ý tâm sự, đành trở lại phòng mình. Tôi tham gia một hội trong vùng, đã rất lâu không lên, có bạn trai rồi, không thể làm chuyện khiến người ta hiểu lầm. Người trong hội đã đổi vài bận, rất nhiều người biến mất, rất nhiều người mới vào, hội chính là như vậy, quanh đi quẩn lại. Trong hội có người nhiệt tình chào hỏi tôi, tôi hàn huyên với hắn vài câu. Hắn gửi cho tôi một cửa sổ trò chuyện riêng.

Tôi gửi lại dấu chấm hỏi.

Hắn nói cho tôi biết, Chu Thiệu luôn tìm người chơi 419, có người trong hội đã chơi với hắn. Hắn đẹp trai, lại chịu chi, rất nhiều người thích hắn. Hỏi hắn tại sao, hắn nói không còn cách nào, bà xã mang thai rồi, buồn quá.

Tôi gửi qua một cái mặt cười.

Hắn hỏi anh không bận tâm?

Tôi nói đều là chuyện trước kia rồi. Điều tự có chỗ của mình cả rồi. Đừng nói cho Chu Thiệu là tôi biết chuyện.

Hắn trả lời bằng một biểu tượng OK.

Tôi rời khỏi hội. Hai con người không duyên phận đã chia tay, cùng ở trong một thành phố, có người cả đời không gặp nữa, có người lại gặp cũng tránh không thoát, tối cùng là loại nào càng làm người ta phát cáu hơn nữa. Lòng dạ tôi cực kỳ không thoải mái, tôi biết rõ là tôi đang ghen. Trong lòng tôi vẫn thích Chu Thiệu sao? Tôi hỏi chính mình, rồi lại lắc đầu, tôi nghĩ cái tôi yêu không phải bản thân hắn, là quãng thời gian đẹp để cùng hắn đi qua ấy. Quãng thời gian đại học không cần lo lắng về nghề nghiệp, tiền thuê nhà, vô ưu vô lự, cho dù mỗi ngày cùng nhau ăn mì gói cũng vui vẻ vô cùng.

Hắn bắt đầu thay đổi từ lúc nào? Từ khi tốt nghiệp, muốn có sự nghiệp có địa vị muốn được thừa nhận, áp lực gia đình.

Tôi hiểu sự lựa chọn của hắn, nhưng thực sự không cách nào tha thứ hắn.

Uyển Vân tiếp điện thoại ngoài phòng khách, cô gào rất lớn tiếng, tôi vội vàng ra ngoài xem. Sắc mặt Uyển Vân không được tốt. Đôi môi cứ run. Cô có vẻ không khống chế được, mắng vào điện thoại “Đồ khốn nạn! Giờ anh muốn tôi đưa tiền? Nói tôi nợ tiền? Sao anh lại ác độc như vậy? Không biết xấu hổ! Một xu cũng không có, không đền!”

Cô ném điện thoại, ngã vào trong lòng tôi, gào khóc. Tôi lẳng lặng đợi đến khi cô an tĩnh lại, hỏi cô chuyện gì xảy ra.

Cô nói cho tôi biết, cô muốn chia tài sản, bất động sản có một phần của cô, ai ngờ hôm nay khi lên toà án điều giải, chồng trước không biết từ đâu làm ra một cái giấy nợ. Tuyên bố là nợ nần sau khi kết hôn, nói số nợ này sẽ khấu trừ vào bất động sản của cô.

Tôi bảo cô bình tĩnh, có bản photo giấy nợ không? Cô đưa cho tôi xem, tôi hỏi tại thời gian kí giấy nợ này cô có chứng cứ vắng mặt hay không, bằng chứng từ khách sạn, chứng minh đi công tác, vé xe lửa, vân vân. Cô suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng lấy ra sổ lịch trình của mình, “Khi đó tôi đi công tác ở thành phố S, không ở đây. Có hóa đơn khách sạn làm bằng chứng.” Tôi gật đầu, “Đến lúc đi pháp viện, mang theo đoạn ghi hình giám sát của khách sạn, vé, cả hóa đơn nữa, mang tất cả. Tự nhiên có thể chứng minh sự trong sạch của cô.”

Uyển Vân cảm kích ôm lấy tôi “Thương Vu Thiên, tôi cảm ơn anh.”

Tôi vỗ vỗ đầu Uyển Vân, “Lúc nào mở phiên toà, tôi đưa cô đi. Ở đất này cô không có chỗ dựa, bên nhà chồng trước hiệp đáp thì biết làm sao.” Cô gật đầu.

Ngày mở phiên toà, tôi và Uyển Vân cùng đi, gặp chồng trước của cô, hai người đứng hai bên toà, bên kia chồng trước đi cùng cha mẹ chị gái em trai một đồng lớn, họ luôn miệng chửi bới Uyển Vân, mắng cô chiếm đoạt tiền tài nhà họ, gã đàn ông trước đây luôn mồm yêu cô, đưa cô đến thành phố này thì lãnh mặt nhìn cô, họ đưa ra tấm giấy nợ giả nợ.

Chúng tôi đưa chứng cứ ra. Đối phương trở tay không kịp. Gã nói “Là thật tâm yêu cô ấy, mới nghĩ ra cách này, ép cô ấy về.”

Uyển Vân tức giận đến cứng họng, tôi giữ lấy Uyển Vân, nhỏ giọng nói bên tai khuyên cô bình tĩnh.

Một người phụ nữ chửi “Đàn bà thối! Đàn ông nát!”, Uyển Vân định bước lên mắng, tôi kéo cô lại. Một tiếng cũng không nói. Tòa phán nhà trai trả cho phía nữ mấy vạn tiền bất động sản. Thi hành ngay tại tòa.

Lúc đi ra toà án, người nhà bên kia vẫn đang còn mắng, tôi cơ hồ là nửa ôm Uyển Vân mà gọi xe rời khỏi đó. Uyển Vân cầm chi phiếu trong tay, khóc òa lên, cô nói với tôi mấy vạn này là tất cả chất chiu của cha mẹ cô, nhất định phải đòi về.

Tôi lặng im không nói, ôm lấy Uyển Vân. Thành phố lớn như vậy, có bao nhiêu cô gái giống như Uyển Vân, ôm trong lòng hi vọng, lại nhận được kết cục tuyệt vọng.

6. Chương 6: Đạo Chơi Một Hồi

Sau khi biết chuyện giữa Uyển Vân và chồng cũ, cha mẹ cô suốt đêm chạy đến với con. Tôi mở cửa, họ đồng thời sững sốt, tiếp đó sắc mặt trầm xuống. Tôi biết là họ hiểu lầm rồi. Bèn cười nói “Chú đi đừng hiểu lầm. Cháu chỉ là bạn cùng nhà chia sẻ tiền thuê trọ với Uyển Vân thôi ạ.”

Thái độ của họ không tốt lắm, kéo tôi, hỏi nghề nghiệp, tuổi tác, tình huống gia đình, tôi vừa mỉm cười, vừa cầu cứu Uyển Vân. Uyển Vân vội vàng cắt ngang cuộc thẩm vấn của họ, một mực chấp tay với tôi. Tôi biết hai người già chỉ lo con gái chịu thiệt thòi, không hề trách họ. Uyển Vân đẩy họ qua phòng mình nói chuyện, thỉnh thoảng nghe thấy cha mẹ cô nhắc đến tên tôi, Uyển Vân luôn miệng giải thích gì đó. Tôi cảm thấy mình cần tránh mặt một lát, không bằng đi tìm Vương Phong. Trước đây mỗi khi đi nhà hắn, tôi sẽ

gọi điện thoại hỏi trước, hôm nay tôi quyết định trực tiếp đi. Xe điện ngầm hôm nay chen chúc hơn thường ngày, tôi bị lấn cả người toàn là mồ hôi, một đường đi cảm giác như áo sơmi đã ướt hết cả, tôi nhanh chân hơn, muốn đến nhà hần tắm rửa.

Từ xa, tôi nhìn thấy xe của Trình Phương Khiêm. Tôi cảm thấy một cơn lợm mửa, tôi biết Trình Phương Khiêm luôn luôn thích đùa, thích người, có được người, chán người, sau đó cảm dỗ bạn của người, bạn đời của người. Chỉ cần hần muốn, hần sẽ có năng lực làm được, hần có tiền, có thời gian có gì không thể?

Tôi đột nhiên rất giận, một con người chất phác như Vương Phong không ngờ cũng khó chịu đựng dụ hoặc. Trước đây hần chỉ có một người đàn ông là tôi, tôi nghĩ đến lời mà Trình Phương Khiêm đã nói khi mời tôi ăn cơm, “Em cảm thấy có bao nhiêu người có thể chống chọi được dụ hoặc.”

Tôi thật sự không muốn đi lên lầu, không muốn đá cửa nhà hần, nhìn hần hoang mang rối loạn ra mở cửa, sau đó nhất định sẽ là trăm điều giải thích, cầu xin, chia tay, tiếp tục tìm kiếm người khác, đó chính là yêu đương, lặp đi lặp lại.

Tôi đứng ngay dưới lầu đợi Trình Phương Khiêm xuống, xưa nay hần không thích ngủ lại, mà thật sự tôi cũng đi không nổi nữa.

Tôi tìm một bậc thềm, ngồi xuống. Đợi chừng một giờ, rốt cục đợi được Trình Phương Khiêm xuống lầu, hần nhìn thấy tôi thì có hơi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng cười chào tôi.

Tôi nói với hần “Trình Phương Khiêm, tôi mệt quá, đưa tôi về đi.”

Tôi ngồi trong xe hần mê man muốn ngủ, tôi chưa bao giờ mệt mỏi đến thế.

Hần lái xe rất chậm, lo lắng nhìn tôi “Thương Vu Thiên có phải em bị bệnh hay không?”

“Tôi chỉ cảm thấy hơi mệt mà thôi.”

“Sao vậy? Công việc cực quá?”

“Bạn trai tôi lên giường với người khác, vợ bạn trai cũ mang thai, còn mỗi ngày 419.”

Trình Phương Khiêm cười: “Có vẻ em cũng không để bụng Vương Phong nợ cho lắm nhỉ, cậu ta oán giận em không ít.”

“Các người thế nào thông đồng nhau?”

“Công ty tôi cấp cho trường học mà cậu ta đang dạy một khoản học bổng lớn, tôi đến, chỉ đích danh cậu ta tiếp đãi.”

Tôi gật đầu, một kẻ còn non, một kẻ khác là cao thủ tình trường, kết quả tự hiểu.

Tôi cũng không muốn biết hần oán giận tôi cái gì, tôi tự nhận tuy rằng không yêu hần, nhưng thứ cần cho tôi đã cho hần không ít, nghĩa vụ cải thiện cũng hết rồi.

“Em quyết định chia tay cậu ta rồi sao?” Trình Phương Khiêm hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Ông nói với anh ta đi, tôi chẳng có gì nói với anh ta, phiền ông lái nhanh lên một chút, tôi thực sự mệt mỏi lắm.”

Trình Phương Khiêm dừng xe ở dưới lầu nhà tôi, “Em mệt như vậy, không phải chuyện tốt. Về đến nhà phải uống thuốc, thử đo nhiệt độ, xem có phát sốt không.”

Tôi khoát khoát tay, đi lên lầu. Tôi không nghe thấy tiếng động cơ khởi động, tôi biết hần vẫn đang nhìn tôi. Tôi không muốn có chuyện gì với hần nữa, không ngoảnh đầu.

Về đến nhà, cha mẹ Uyển Vân đã đi rồi. Nhìn ra được Uyển Vân khóc, nhưng tâm trạng dường như đã khá hơn không ít.

Tôi cho cô một cái ôm an ủi. Cô cười nói với tôi “Thương Vu Thiên, cha mẹ tôi muốn tôi gả cho anh đó.”

Tôi cũng cười, “Cha mẹ nào thấy có người tuổi tác điều kiện phù hợp thì đều muốn ghép đôi.”

“Anh đoán xem tôi nói với cha mẹ thế nào?”

Tôi nhìn Uyển Vân, cô cười ra tiếng “Tôi nói rằng, anh bị bệnh từ nhỏ, không thể sinh hoạt vợ chồng.”

Tôi cười bất đắc dĩ, lắc đầu “Nói lời như vậy, chỉ để họ yên tâm không lo lắng cô bị thiệt thòi.”

“Anh giận sao?” Uyển Vân cẩn thận nhìn ánh mắt tôi.

“Mời tôi ăn cơm, tôi liền không giận.” Cô thở ra một hơi, miệng ừ lia lịa.

Tôi nói cho cô “Tôi và Vương Phong chia tay rồi.”

Uyển Vân gật đầu, không chút giạt mình, “Hai người căn bản không phải một dạng người, sớm chia sớm tốt.”

Tôi suy nghĩ một chút, hỏi cô tôi là người như thế nào.

Uyển Vân nghiêm túc nói “Có người ấy, nhìn như hữu tình nhưng vô tình, có người ấy, nhìn như vô tình lại hữu tình. Anh ư, thuộc dạng người sau.” Tôi hỏi vậy ai thuộc dạng người trước, cô lắc lắc đầu, ý bảo cũng không biết.

Hôm sau, Uyển Vân không mời tôi ăn cơm, cô bị bệnh, phát sốt, tinh thần chịu áp lực bao lâu tới nay, tranh chấp kinh tế một khi được giải quyết, sợi dây treo cơ thể cũng lập tức đứt ngang, người rốt cục ngã xuống. Tôi đưa Uyển Vân đi bệnh viện truyền nước, cô nói rằng cô chán lắm, đầu lại đau, hề nhìn máy vi tính và điện thoại di động là chảy nước mắt không ngừng, bảo tôi thuê vài quyển truyện tranh cho cô đọc.

Tôi tìm cả buổi trời trên đường cái cũng không thấy tiệm cho thuê truyện, nghĩ lại khi tôi vừa đến thành phố này, có rất nhiều truyện để thuê. Tôi quyết định đi nhà sách mua cho cô, qua một con đường, là một bệnh viện khác, một chiếc xe dừng ở cổng bệnh viện, Chu Thiệu đỡ một phụ nữ xuống, tôi nhìn thấy bụng của người phụ nữ đó.

Hắn cũng thấy được tôi, khuôn mặt hắn mang theo vô hạn mệt mỏi và bất đắc dĩ, tôi gật đầu với hắn, nhưng hắn không có bất kì phản ứng nào, đi vào bệnh viện cùng với người vợ sắp sinh con.

Tôi cứ như đang đi trên đám mây, tìm được nhà sách, mua một đồng Hồ ảnh Ninja, Conan cho Uyển Vân.

Cô mừng rỡ cảm ơn tôi. Tính cách Uyển Vân luôn như một đứa bé vậy, vài quyển truyện tranh đã có thể khiến cô vui sướng như thế.

Cẩn thận nghĩ lại, thời gian trôi qua nhanh thật, tôi và Uyển Vân ở cùng nhau đã một năm có lẽ, một năm ấy xảy ra rất nhiều chuyện.

Đinh Hạ nằm trong lòng phú thương, trong tay sở hữu hai căn biệt thự, Chu Thiệu có con, Uyển Vân đã đòi được tiền của mình. Chỉ có tôi vẫn hai bàn tay trắng như một năm trước.

Lúc công ty tan tầm, tôi nhìn thấy Vương Phong, hắn đang đợi tôi, tôi mời hắn ăn cơm. Trên mặt hắn mang hờn, sau khi do dự khá lâu, hắn nói cho tôi biết, Trình Phương Khiêm không cần hắn nữa. Tôi gật đầu, nghĩ thầm, bình thường quá mà. Hắn khóc, nghẹn ngào nói muốn trở lại bên tôi. Tôi ngăn hắn “Em không phải bởi vì anh lên giường với người khác mới từ chối quay lại, chỉ là em thấy giữa chúng ta có rất nhiều chỗ khó mà dung hợp.” Hắn gật đầu, cũng không cố nín kéo, tôi nói với hắn chúng ta có thể tiếp tục làm bạn, hắn lắc đầu tỏ ý không cần, hắn nói em chưa bao giờ yêu anh. Tôi hỏi ngược, còn anh? Với em anh có mấy phần chân tâm? Hắn đáp không được.

Thế gian có rất nhiều người đều đang qua ngày trong gắng gượng, lại có mấy ai kiên trì với nguyên tắc mà bảo trì độc thân? Tôi nhìn hắn rời đi, tôi biết lại một người nữa sắp sửa biến mất khỏi cuộc đời mình, tôi không thích chia ly, nhưng nhất định phải nhìn người xung quanh từng người một rời khỏi mình, từ cha mẹ tôi bắt đầu. Khi họ ra đi chưa bao giờ hỏi qua tôi, cũng không cho tôi bất kì cơ hội lựa chọn nào, tôi chỉ có thể bị động tiếp nhận ly biệt.

7. Chương 7: Không Suy Xét

Khi mùa xuân gõ cửa, rảnh rỗi chẳng có gì làm nên tôi đã học đàn tranh một tháng, ghi xong danh, nộp xong tiền, ngồi giữa một đám nhóc tí, học tập chỉ pháp. Ngón tay gảy lên dây đàn co dãn, tiếng đàn du dương làm cho tôi cảm nhận được sự tĩnh lặng trước nay chưa từng có. Uyển Vân nói tôi có cái cảm giác như đã thông suốt mọi chuyện, hỏi tôi phải chăng muốn xuất gia.

Tôi hỏi Uyển Vân, hòa thượng có ai đẹp trai không? Cô cười hì hì. Thời gian gần đây tâm tình cô rất tốt, đòi về được tiền từ bên nhà chồng cũ, hơn nữa còn tích góp một ít, cô nói cuối năm có thể trả hết tiền cho căn hộ. Trước đây, cô dựa vào người đàn ông đó, tất cả hạnh phúc và đau khổ đều đến từ hắn ta. Hiện tại cô dựa vào chính mình, sống đầy đủ mà vui sướng.

“Còn anh đây, sống không chút mục tiêu, được chẳng hay chớ, anh cũng mua nhà đi, thanh toán tiền rồi, sẽ có khát vọng phấn đấu.”

Tôi lắc đầu từ chối, “Tôi vốn chính là không có mục tiêu, trạng thái sinh hoạt thể này cũng không tệ.”

“Anh chơi đàn, cũng cần có một người tri âm tới nghe chứ?” Uyển Vân hỏi tôi. Tôi nghĩ thật lâu, lại thầm nghĩ đến Chu Thiệu, nhớ lúc vào đại học, tôi nhất thời nổi hứng muốn quan sát ốc sên giao phối, hắn liền cùng tôi mang hứng thú bồng bồng đi bắt ốc sên về. Nửa đêm không ngủ được, ngồi canh ở chậu hoa trước cửa nhà. Tôi làm chuyện gì hi hữu cổ quái, buồn tẻ vô vị, hắn đều sẽ ở bên cạnh tôi. Tôi cảm thấy mình sống thật đáng thương, người ta đã có vợ có con, tôi còn si tâm vọng tưởng cái gì.

Lại qua mấy tháng, công ty tôi chuẩn bị mở rộng, muốn thành lập công ty chi nhánh tại một thành phố ở miền Nam, ông tổng hỏi tôi có muốn qua đó làm việc hay không, nếu như tôi chịu đi, sẽ được lên chức, làm người phụ trách ở bên kia.

Tôi không biết có nên đi hay không, Uyển Vân khuyên tôi đi, “Dù sao thì anh đi đâu, cũng là một gã cô đơn mà thôi.”

Tôi gọi điện thoại cho Chu Thiệu, hẹn gặp.

Hắn mặc đồ giản dị, chậm rãi đi vào. Trên ngón tay lóe lên tia sáng, là một cái nhẫn cưới bạch kim đơn giản. Có thể bởi vì cuộc sống rất ổn định, hắn hơi mập ra. Tôi hỏi điện thoại di động của hắn xem hình con hắn, đứa nhỏ bé bỏng rất đáng yêu. Hắn cất điện thoại di động, “Tiệc tròn trăm ngày cho đứa nhỏ vừa làm xong mấy ngày hôm trước.” Tôi nói chúc mừng chúc mừng. Hắn tùy tiện lật lật thực đơn, gọi một phần móng heo mặn kiểu Đức. Ngày trước hắn không gọi món ăn đầy mỡ thế này. Hắn uống ngụm nước, “Vợ mình vì muốn giảm béo lấy lại dáng, mấy ngày nay cái gì cũng không ăn, mình ở nhà cũng chỉ có thể ăn xà lách cùng.”

Tôi cười gật đầu, gọi một phần mì Ý. Hắn rót cho tôi một ly rượu đỏ, hỏi tôi, “Có chuyện gì tìm mình sao?”

Tôi nói, “Mình mua nhà, thiếu tiền, muốn mượn cậu một ít.”

Ngữ khí hắn không thay đổi, “Cậu muốn mượn bao nhiêu.”

Tôi đáp “Chắc hơn mười vạn?”

Hắn lấy tập chỉ phiếu ra, chuẩn bị ký. Tôi kéo hắn một phát, “Mình đùa đấy.”

Hắn nhìn tôi nghi hoặc, “Cậu không phải kiểu người hay nói đùa. Thực sự thiếu tiền đừng ngại nói cho mình biết.”

Tôi đứng lên, cười cầm tập chỉ phiếu cất về túi áo hắn. “Mình nghĩ dù cho mình an cư ở cái thành phố này, cũng không tính là người ở đây, mình vẫn là không có chỗ dựa. Có đôi khi cảm thấy vô cùng cô đơn.”

Hắn lặng lẽ nhìn tôi. Người phục vụ bưng món ăn của chúng tôi đến, hai người lặng lẽ ăn.

Rốt cục tôi nói, “Chu Thiệu, công ty hi vọng mình đi thành phố A miền Nam phát triển, nói muốn mình đi làm quản lý, mình sắp rời khỏi đây.” Hắn không nói lời nào, trầm mặc nhìn tôi, “Thương Vu Thiên, mình đã không còn tư cách, yêu cầu cậu đừng đi.”

Tôi cười cười. “Chu Thiệu, giờ mình mới biết được mình rốt cuộc có bao nhiêu thích cậu, vừa nghĩ đến phải đi, người duy nhất muốn nói cho chính là cậu. Nhưng vậy cũng có ích gì.”

Chu Thiệu uống hết ly này đến ly khác, hắn nói, “Mỗi ngày mình họp hành, đi công tác, kiếm tiền, vợ, con. Làm việc xong về nhà, cái khác cũng không muốn nghĩ nhiều, sinh hoạt hiện tại đã hòa tan mình rồi, đời người đã định là như vậy.”

Tôi gật đầu, “Cảm tình đã trở thành điều không quan trọng nhất trong đời cậu.”

“Cảm tình đã trở thành điều không quan trọng nhất trong đời chúng ta.”

Hắn nói.

“Cậu yêu mình chứ? Chu Thiệu?”

Mắt hắn nhìn tôi, gật đầu, “Mình đã từng nói rồi, nhưng, ” tôi ngắt lời hắn, đầy đủ rồi.

Tôi nói lời từ biệt với hắn, nhìn hắn lái chiếc xe đắt tiền đi khỏi, tôi xoay người đi xe điện ngầm, trong xe có rất nhiều khuôn mặt trẻ tuổi, tôi ngồi trong góc, nghĩ thầm, có lẽ mình nên triệt để quên đi Chu Thiệu, cũng giống như với mỗi khuôn mặt gặp trên xe này, nhanh chóng lãng quên, hắn đã không còn cần tôi nữa.

Tôi gọi điện thoại cho tổng giám đốc công ty, nói cho hắn tôi quyết định đi thành phố A.

Uyển Vân giúp tôi đóng gói hành lý, thật ra cũng không có gì, đồ dùng sinh hoạt bên kia đầy đủ hết, những thứ bên này tôi để lại tất cả cho Uyển Vân, mang đi một ít sách, máy vi tính và quần áo. Đóng gói cho bên chuyển phát. Tôi giúp Uyển Vân đăng tin tìm một bạn cùng phòng mới trên mạng, là một nữ sinh viên đại học vừa tốt nghiệp. Trầm lặng hiền hậu, nói chuyện với Uyển Vân rất hợp.

Uyển Vân đến sân bay tiễn tôi. Tôi và cô mỗi người một đầu phone nhét vào tai nghe nhạc.

Cô nói không nỡ rời xa tôi, tôi nói cảm ơn, có người lo lắng, chứng tỏ tôi làm người còn không tính quá thất bại.

“Anh tốt như vậy, vì sao phải luôn luôn lẻ loi?” Cô vỗ vỗ mặt tôi.

“Tôi rất ổn, sau này mỗi tháng thu nhập của tôi sẽ tăng mấy nghìn, tôi sẽ trở thành kẻ có tiền.” Tôi cười.

“Tôi biết anh không quan trọng những thứ đó.”

“Tôi quan tâm, tiền vẫn là vô cùng quan trọng. Có lẽ, tôi cũng sẽ tìm một nơi tốt ở bên kia, mua căn hộ sắp xếp một ngôi nhà thuộc về chính mình.” Tôi và Uyển Vân tạm biệt nhau, một mình rời khỏi thành phố này.

Thành phố A nóng hơn, không khí trong lành, phong cảnh rất đẹp, tiết tấu sinh hoạt chậm chạp một cách thần kỳ. Sau khi tan tầm, tôi mang đôi dép, đi dạo chợ đêm, mua hoa, ăn hải sản tươi ngon. Hoặc là mua một túi bỏng ngô, đi rạp chiếu phim xem vài bộ phim kém chất lượng. Tôi không hên hò, trong lòng đã chán ngán yêu đương. Công tác của tôi cũng ổn định, không có gì sơ suất, cũng may núi cao hoàng đế xa, công trạng cũng không phải tệ hại đến không thể nào nói nổi, ông tổng cũng không có lời nào khó nghe.

Tết Trung Thu, tôi không biết đi đâu, bèn hẹn Uyển Vân đấu địa chủ trên mạng. Kiếm được rất nhiều điểm, Uyển Vân nói với tôi trong cửa sổ trò chuyện, “Anh sinh hoạt có vẻ rất thích ý.” Tôi đáp lại bằng một cái mặt quỷ. Cô nói “Anh có thể nhớ nhung Chu Thiệu, anh ta cứ hẹn tôi ra ngoài, hỏi tôi về chuyện của anh mãi thôi.”

Biết được Chu Thiệu vẫn quan tâm mình, thế mà tôi gây ra trước máy vi tính, Uyển Vân lại nói “Chu Thiệu luôn nói với tôi rằng anh ta nhớ anh, hắn là anh ta rất yêu anh. Tôi nhìn ra được.”

Tôi trả lời Uyển Vân “Cô có thể lợi dụng điểm này, bảo cậu ấy đổi ga cho cô, hoặc là khiêng đồ. Cậu ấy sẽ không từ chối.” Uyển Vân gửi lại tôi một cái mặt cười, tôi thoát. Nằm trên giường một hồi, tôi nghĩ bởi vì là cô đơn quá, tôi nghĩ cảm tình của tôi vẫn thật sự dồi dào. Rốt cục, tôi gọi điện thoại cho Chu Thiệu, nghe tiếng “tu tu” phát ra, trong bụng tôi cứ thế chửi bới chính mình, khi nào thì biến thành kẻ phiền phức thế này chứ, nhưng tôi vẫn không ngắt máy. Hắn tiếp điện thoại, tôi nói với hắn “Chu Thiệu, Trung Thu vui vẻ, có điều chỗ mình trời đang mưa, nhìn không thấy mặt trăng.”

Hắn không có trả lời tôi, sau khi trầm mặc thật lâu, tôi cúp điện thoại.

Ba giờ sáng, tôi bị tiếng đập cửa làm cho giật mình tỉnh giấc, Chu Thiệu xuất hiện trước cửa nhà tôi, tôi không hề ngạc nhiên, dường như đã biết rồi hắn sẽ đến đây. Hắn lái xe ba tiếng đồng hồ đến với tôi, tôi ôm lấy hắn. Nụ hôn của hắn bá đạo và thâm tình, hắn bế bồng tôi lên, hai má và cổ bị râu của hắn chà hơi đau, hắn điên cuồng kéo quần áo tôi. Hắn nâng mặt tôi lên, “Thương Vu Thiên, mình yêu cậu, mặc kệ sau này mình biến thành cái loại nào cậu cũng phải nhớ kỹ lời mình nói.”

Tôi bị hắn ném lên giường, dây lưng phát ra tiếng kim loại, nó khiến cho lỗ chân lông cả người tôi dựng ngược hết lên, tôi đau đớn ngoạm lấy bờ vai hắn, hắn tăng thêm lực độ, tôi cảm thấy khoái cảm và đau đớn trong cơ thể giống như thủy triều đang cùng nhau ập đến xói mòn chính mình. Trước nay hắn chưa hề thô bạo với tôi, tôi bị hắn lật người lại, từ phía sau hắn nâng eo tôi lên, tôi đau đớn kêu to, “Chu Thiệu, cậu nhẹ chút, mình đau.” “Chỉ có làm cậu đau, cậu mới nhớ kỹ mình. Thương Vu Thiên, cậu phải nhớ kỹ mình! Biết không?” Tôi cảm thấy nhất định là hắn gặp chuyện gì rồi, thoải lý hữu thoải. Chỉ là kích tình liên tục ập đến, đã khiến tôi mất đi khả năng ngôn ngữ. Cứ như thể muốn đem tôi nhồi vào thân thể, hắn dùng sức ôm lấy tôi.

Hắn rút khỏi cơ thể tôi, sau khi cuồng đại hoan ái, ra giường đã là một đống hỗn độn. Tôi cũng lười dọn dẹp, kéo nó ra ném xuống đất. Hắn ngủ rất sâu, cong người lại, tâm lý học nói, đây là tư thế ngủ tìm kiếm sự bảo vệ.

Trước đây tôi từng thề rằng, không dây vào đàn ông đã có gia đình. Tôi biết rõ một lần này phá lệ, sẽ có rất nhiều phiền não theo nhau đến.

8. Chương 8: Đêm Nay Năm Xưa

Tôi vuốt ve khuôn mặt Chu Thiệu, hàng mi dài của hắn rung động vài cái, mở mắt. Hắn ngồi dậy, tìm thuốc lá trong túi áo hút. Tôi giật cái bật lửa “Đừng hút thuốc, trước đây cậu đâu có hút thuốc lá.”

“Trước đây, tựa hồ đã rất xa xôi với mình.” Hắn vẫn cướp lại, châm thuốc. Hút một hơi, thấy tôi hơi ho khan, cuối cùng cũng buông xuống.

“Thương Vu Thiên, vợ mình muốn ly hôn với mình.”

Tôi nhìn hắn, nét mặt hắn vô cùng bình tĩnh, “Cô ta điều tra mình, cô ta biết mình đi thuê phòng với rất nhiều người.”

Tôi thật sự không biết nên nói cái gì, hắn tiếp tục nói “Vợ mình là một phụ nữ kiêu ngạo, ban đầu vừa nhìn thấy mình đã quyết định muốn kết hôn với mình, lợi dụng quan hệ trong nhà, cưỡng ép dụ dỗ.”

Tôi vỗ vỗ cánh tay hắn, “Nói vậy không công bằng, cậu không muốn, cô ta cũng đâu thể túm cậu đến lễ đường.”

“Đúng vậy, khi đó mình một lòng muốn gây dựng sự nghiệp. Mình muốn trở nên nổi bật, cô ta có tài chính có bối cảnh, là lựa chọn tốt nhất để làm vợ.”

“Hỏi hận sao?” Tôi hỏi hắn, hắn nằm xuống, hai tay đặt ở sau đầu, bên môi có ý cười thấp thoáng.

“Thế nào không hỏi hận, vì cô ta mà mình chia tay cậu, nhưng, đã có một đêm này cùng cậu, ngay cả trở thành ăn mày cũng chẳng sao.”

Tôi cười một cái, nhìn hắn, “Thực sự thích mình thế à? Vậy sao còn 419 với nhiều người như vậy.”

Hắn suy nghĩ một chút, “Lúc đầu rời khỏi cậu cũng không cảm thấy thế nào, sau lại chậm chậm nhận ra thời gian ở bên cậu, thực là hạnh phúc. Sau đó bởi vì buồn khổ, ra ngoài chơi, nhưng cả người lại cứ ngu ngu ngốc ngốc, không cách nào vui vẻ được. Hiện tại vợ mình muốn bỏ mình, vừa nghĩ đến khả năng sẽ mất đi con trai, càng là không cách nào vui vẻ.”

Tôi nói, “Mình nghĩ cậu có thể đi cầu xin cô ta, cầu xin cô ta một lần nữa tiếp nhận cậu, từ đây gia đình hòa thuận, hạnh phúc mỹ mãn.”

Hắn bẹo mặt tôi một cái, “Cái vẻ ghen tuông của cậu không tệ, rất đẹp.” Hắn bắt đầu mặc quần áo, “Mình phải mau chóng trở về, lúc đó quyết định tới tìm cậu, chuyện gì cũng ném hết sang một bên, phải mau chóng giải quyết.”

Hắn mặc quần áo, hôn hôn tôi, “Mình đi đây, Thương Vu Thiên.” Hắn đóng cửa lại, chưa nói còn đến nữa.

Một tuần sau, tôi đang rửa mặt chuẩn bị đi ngủ thì một phụ nữ gọi điện thoại đến, “Anh là Lâm Tư Thần.”

Tôi ngừng một phút, nghĩ lại đây là tên của tôi ngày trước, tôi nói phải.

Cô ta nói: “Tôi là vợ Chu Thiệu.”

Tôi đứng trước tấm gương nhà vệ sinh, nghĩ nếu cô ta đã biết tôi là Lâm Tư Thần, vậy thì hàm nghĩa Chu Thiệu cũng biết rồi.

Cô ta cười khẩy một tiếng, sau đó nói chuyện y như bắn pháo liên thanh, bằng giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác, “Nghĩ không ra nhỉ, quá khứ của anh tôi biết cả rồi, Chu Thiệu đáng thương ban đầu còn không tin, tôi nói cho anh ta, người mà anh ta ngay cả nằm mơ đều gọi tên ấy, chính là một món hàng bản, cha anh đã chết như thế nào, trước đây anh thấp hèn cỡ nào, đã lên giường với bao nhiêu người, Chu Thiệu đều biết cả rồi.” Lòng đố kỵ của đàn bà thật là đáng sợ, cô ta có bao nhiêu hận tôi? Tôi cười cười, “Còn việc gì không?”

“Anh chính là một kẻ thứ ba ti tiện, phá hoại gia đình tôi.” Tôi nghe cô ta mắng mười phút, nghe cô ta nguyên rủa như bị bệnh tâm thần, rất khó tin rằng đó là một phụ nữ có bằng cấp cao, cuối cùng cô ta nói hi vọng tôi đi tìm chết sớm một chút, tôi nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Tôi không có gọi điện thoại cho Chu Thiệu, hắn cũng không gọi qua đây. Có lẽ hắn đang tự trách mình mất mụ, thích kẻ rẻ tiền như thế. Điện thoại được cài đặt miễn làm phiền, tâm tình tôi vô cùng bình tĩnh. Từ khi cha mẹ tôi qua đời, tôi hiểu rằng, ngoại trừ cái chết ra, không có chuyện gì là đại sự, quá khứ của tôi cũng vậy. Trước đây khi đang học cao trung, bởi vì cha tôi mất, bị người ta sỉ nhục ngay trước mặt hai năm, cũng chẳng làm sao. Khi đó Trình Phương Khiêm sợ tôi tìm đến cái chết, mỗi ngày phái người trông chừng tôi, đưa tôi đi bác sĩ tâm lý định kỳ, đến năm ba cao trung, tôi bắt đầu uống thuốc trị liệu chứng trầm cảm. Sau đó Trình Phương Khiêm đổi trường học cho tôi, sửa lại tên.

Tôi nói với hắn, “Dù ông đã làm nhiều điều cho tôi như vậy, nhưng mà cứ nhìn thấy ông, tôi sẽ lập tức nghĩ đến việc quen biết của chúng ta, liền nghĩ đến cha tôi, ả đàn bà kia cũng là các ông tìm đến đúng không. Nếu như ông thực sự muốn đối tốt với tôi, đừng quản tôi nữa, rời xa tôi đi.”

Hắn liền thực sự rời xa tôi, từ đó tôi sống một mình. Quá khứ mà tôi muốn chôn vùi, giờ đây bị người tôi thích biết được rồi.

Tôi gọi điện thoại cho Uyển Vân, hỏi cô Chu Thiệu có tìm tôi không?

Uyển Vân ập a ập ứng, tôi nói cô hãy cho tôi biết thực tình. Uyển Vân nói không có, trái tim tôi chùng xuống. Liệu có phải ta lại thất tình? Tôi hỏi chính mình. Sau đó sự thực cho thấy Uyển Vân đã nói dối.

Khi Chu Thiệu tới tìm tôi, hắn đã sắp hai bàn tay trắng. Vợ hắn có được chứng cứ hắn ngoại tình, sau đó khởi tố ly hôn, lúc đầu cô ta bảo cha mình rút tài chính vào cho công ty hắn, hiện tại thu hồi không còn một xu. Công ty Chu Thiệu lập tức rơi vào khốn cảnh. Những phú thương bằng hữu và kẻ có tiền vây quanh hắn trước giờ, tất cả biến mất không còn một mống. Hắn là một người kiêu hãnh đến cực độ, không muốn kể cho tôi thất bại của mình. Để điều hoà tiền, hắn giấu tôi tìm Đinh Hạ, hắn nghĩ rằng quen biết Đinh Hạ đã mấy năm, hiện tại Đinh Hạ có tiền như vậy, nhất định sẽ giúp hắn.

Kết quả kim chủ đỡ lưng Đinh Hạ dạy cho Đinh Hạ thiết lập kết cục, toàn bộ cổ phiếu công ty Chu Thiệu vô giá trị, hắn hai bàn tay trắng, một thân nợ nần. Công ty bị xiết nợ, hắn ngày ngày nằm trong căn chung cư nhỏ thuê ở tạm, say rượu hút thuốc. Chuyện của hắn, người trong thành phố đều biết, Uyển Vân là biên tập viên đương nhiên cũng biết. Hắn yêu cầu Uyển Vân không được nói chuyện của hắn cho tôi, Uyển Vân liền không đề cập tới.

Cho đến một đêm nọ, hấn lại uống say, chạy đến dưới lầu căn nhà trước đây tôi thuê ở, gọi tên tôi, Uyển Vân nghe được. Cô vội vàng kéo hấn lên lầu, gọi điện thoại cho tôi. “Anh mau tới đây, Thương Vu Thiên, giờ anh ta đang sốt cao, có phải sắp chết hay không.” Giọng Uyển Vân mang theo tiếng khóc nức nở. Tôi xin nghỉ phép, suốt đêm chạy về. Hấn nằm ngủ trên sô pha, bộ âu phục cẩu bần trên người lồi thoi lếch thếch, thùng thình xộc xệch, râu đã nhiều ngày không cạo, đầu tóc rối bời. Hấn suy sụp nằm liệt trên sô pha, Uyển Vân gọi một bác sĩ từ phòng khám bệnh đến chích thuốc cho hấn, trên đầu hấn có đắp khăn ướt. Người khách thuê mới rất thiện giải nhân ý, vào ngủ chung trong căn phòng nhỏ của Uyển Vân.

Tôi vác Chu Thiệu đến căn phòng mà tôi ở trước đây, hấn nhìn tôi, thì thào tự nói “Mình không còn gì nữa rồi. Thương Vu Thiên, mình nợ rất nhiều tiền, nếu không trả tiền, mình phải vào tù. Vợ cũ xuất ngoại rồi, mang con mình đi rồi.” Tay hấn cũng đang nóng hôi hổi, tôi nghe hấn thì thào một mình, đầu óc xoay vòng vòng.

Tôi đứng dậy, suy nghĩ một chút. Quyết định đi tìm Đinh Hạ. Tôi phải giải quyết cho xong việc này. Tôi nói với Uyển Vân, “Cô trông cậu ấy nhé, tôi có việc ra ngoài.” Uyển Vân đồng ý, tôi suy nghĩ một chút lại nói “Cậu ấy muốn uống rượu thì cho uống bia đi, đỡ có hại hơn.” Uyển Vân sững sốt. Tôi cười khổ “Tình trạng cậu ấy như bây giờ, vẫn là say tốt hơn.”

Địa chỉ của Đinh Hạ, tôi hỏi Trình Phương Khiêm mới biết được. Trước tiên tôi tìm được Trình Phương Khiêm ở khu nhà cao cấp phía đông, trong một lần tụ họp, từng có người chỉ cho tôi xem. Khi tôi tìm được nhà hấn, hấn đang xem DVD, bên cạnh đã có tân sủng, một cậu bé xinh đẹp mười tám mười chín tuổi, mặc áo ngủ giống hệt hấn, quỳ bên chân hấn, đút nho cho hấn ăn. Trình Phương Khiêm vỗ vỗ vào mông đứa bé nọ, bảo đi lên lầu, đứa bé nhìn tôi bằng một khuôn mặt xem thường, rồi đi. Chắc là đang nghĩ tôi già khụ như thế, lấy cái gì tranh giành với mình? Tôi cũng không rảnh quẩn nhiều như vậy. Tôi nói tôi muốn tìm Đinh Hạ, hấn gọi mấy cuộc điện thoại liền biết rõ ràng, viết địa chỉ lại giao cho tôi. Tôi nói tiếng cảm ơn chuẩn bị đi, hấn bắt lấy cánh tay tôi, “Xảy ra chuyện gì? Cần tôi giúp em không?”

Tôi lắc đầu, “Không có chuyện gì đâu. Ông đã từng là người Đinh Hạ thích, đừng dính dáng đến thì hay hơn.”

9. Chương 9: Số Mệnh Vô Thường

Cả đường đi tôi đều suy nghĩ hấn nhìn thấy tôi sẽ cư xử như thế nào, hiện tại Đinh Hạ đã thành chủ nợ của Chu Thiệu. Hấn đã từng là bạn tôi, lại bởi vì Trình Phương Khiêm mà bất hoà, trong lòng tôi đột nhiên có chút sợ hấn.

Có người ở ra mở cửa cho tôi, biệt thự của hấn rất rộng rãi, người ở đưa tôi đến bể bơi xa hoa, hấn đang chuẩn bị nhảy xuống nước. Tôi gọi tên hấn, nhưng hấn không để ý đến tôi, phóng người nhảy xuống. Tôi nhìn thấy hấn luồn lách trong nước như một con cá, bơi qua bơi lại, mới leo lên bờ. “Cậu đến cầu xin tôi đấy à?” Hấn kéo mũ và kính bơi xuống, cầm khăn tắm lau người. Hấn thở hơi gấp gấp, lồng ngực phập phồng lên xuống, cơ thể hấn vẫn hấp dẫn như xưa, mặt cũng đẹp trai y như trước đây, giờ hấn đang là kẻ nắm giữ số phận Chu Thiệu.

“Nghe nói Chu Thiệu nợ cậu rất nhiều tiền.”

“Cậu đừng trách tôi, tiền của tôi cũng không phải gió to thổi đến. Tôi cho cậu ta mượn tiền, cũng là cần báo đáp. Tiền của cậu ta bị mắc kẹt ở thị trường chứng khoán, là con đường do chính cậu ta lựa chọn, đâu thể nào trách tôi.” Nụ cười của hấn cho tôi cảm giác lạ lẫm xa cách, hấn thực sự không còn như xưa.

“Cậu ấy nợ cậu bao nhiêu tiền, tôi bù cho cậu.”

Hấn nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Cậu lấy đâu ra tiền? À, là Trình Phương Khiêm, chẳng phải cậu cũng từng ngủ với ông ta, nhưng không hề nói cho tôi.”

“Đinh Hạ, sau khi hai người quen nhau, tôi không hề làm gì có lỗi với cậu.” Tôi không muốn giống như Tường Lâm tẩu, ăn ngày đi kể lể với người khác chuyện nhà mình, xem ra, hấn sẽ không tha thứ tôi rồi.

“Vậy cậu thề chưa bao giờ lên giường với Trình Phương Khiêm đi.” Ánh mắt hắn rõ là bức người.

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn “Chuyện của tôi và ông ta đều là chút chuyện cũ ngày xưa, xảy ra từ nhiều năm trước. Tôi đã sớm đổi tên, không muốn quay lại quá khứ.”

“Rất cực thừa nhận cậu lên giường với ông ta.” Hắn cười lạnh nhìn tôi, “Cậu có thể nói cho Trình Phương Khiêm, giờ tôi không có ông ta, sống còn tốt hơn.”

Tôi thở dài, hắn mở mồm ngậm miệng đều là Trình Phương Khiêm, tới cùng là khó mà quên, hay là cảm giác thất bại vì bị đá? Tôi hỏi hắn, rốt cuộc Chu Thiệu nợ hắn bao nhiêu tiền.

Đinh Hạ cười cười, “Cậu ta thiếu tôi số này.” Hắn giơ tay một phát. Nhiều gấp vài lần so với số tiền ban đầu hắn cho Chu Thiệu mượn, tôi gật đầu, “Tôi đưa cậu.”

Hắn tựa hồ lấy làm kinh hãi, “Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.” Tôi không trả lời.

Sau khi cha mẹ qua đời, tiền trong nhà để lại và tiền Trình Phương Khiêm cho tôi nhiều gấp mấy lần số hắn vừa nói. Chỉ là tôi muốn sống một cuộc sống bình đạm, nếu như không phải Chu Thiệu xảy ra chuyện, tôi căn bản sẽ không động đến.

Hắn đi lại bên cạnh tôi, “Cậu hận tôi phải không, lập kế hoạch, gạt Chu Thiệu vào bẫy.”

Tôi lắc đầu, “Xã hội thương nghiệp, người tình ta nguyện, nếu không phải cậu ấy nóng lòng muốn thoát thân, cũng sẽ không mắc lừa, chuyện này không trách được ai.”

“Thương Vu Thiên chính là Thương Vu Thiên, thông minh lại nói đạo lý, tiền cậu mau chóng chuyển qua đây, bằng không lên toà rồi, sau này cậu ta đừng mong ngẩng đầu lên.” Tôi gật đầu đồng ý, tôi nói hiện giờ tôi có thể gửi tiền cho hắn, tôi mang thẻ.

Hắn lắc đầu, “Điều kiện của tôi vẫn chưa xong.”

“Cậu muốn tính lãi?” Hắn khoát khoát tay, đi tới trước mặt tôi, cúi người xuống liếm vào vành tai tôi một cái, “Tôi muốn làm cậu.” Tôi lui ra phía sau một bước như phản xạ có điều kiện, nụ cười của hắn vô cùng thoải mái, “Khi tôi và cậu bên nhau, cậu đều là số 1, tôi nghĩ cậu ở cùng Trình Phương Khiêm nhất định là 0, tôi cũng muốn xem thử trên giường cậu lắng lơ cỡ nào.” Hắn vẫn hận chuyện tôi và Trình Phương Khiêm, nhất định muốn dùng hết mọi cách để sỉ nhục tôi. Tôi đứng im lặng một hồi, nói với hắn, “Được.”

Tôi theo hắn lên lầu, vào phòng ngủ của hắn, hắn tuột quần bơi ra, lộ ra trọn vẹn đứng trước mặt tôi. Tôi quỳ trước mặt hắn...

“Được rồi, giờ cậu cởi quần áo ra.” Hắn ngồi trên giường, nhìn tôi cởi đi tất cả quần áo, chúng tôi ngã xuống giường, tay hắn vuốt ve cơ thể tôi từ trên xuống dưới, “Trình Phương Khiêm làm như thế này với cậu à? Ông ta hôn cậu như thế sao?”

Tôi hừ một tiếng, “Thực sự không hiểu nổi tới cùng Trình Phương Khiêm có cái gì hay, cả tôi cũng đã không nhớ rõ lão ta từ lâu, cậu cần gì phải tự mình tìm mất mặt, mà lão ta không có dong dài như cậu đâu.”

Hắn cũng cười, mở chân tôi ra...

Sau khi xong việc, hắn nhìn nét mặt tôi, “Làm sao đây? Tôi không nhìn ra cậu có một chút cảm giác bị sỉ nhục nào.”

“Mây mưa hoan ái, vì sao lại có cảm giác bị sỉ nhục.” Tôi đứng dậy mặc áo vào. Hắn vuốt mặt tôi, “Lâu lắm tôi không có làm rồi. Lần này xem ra lão già bao dưỡng tôi nợ sẽ không trở lại tìm tôi nữa.”

“Vậy chẳng tốt sao, cậu có thể đi tìm người cùng cậu.”

“Thương Vu Thiên, tôi cảm thấy Trình Phương Khiêm yêu cậu.”

“Đinh Hạ, cậu có thể đừng điên điên khùng khùng nhắc tới Trình Phương Khiêm như vậy nữa được không?” Tôi không thể nhịn nổi nữa phải ngắt lời hắn. “Tôi và ông ta, cậu và ông ta đều kết thúc rồi.”

Hắn cười nằm ngả xuống giường, “Tôi cũng không biết sao nữa, cứ nghĩ về ông ta mãi.”

Tôi và hấn chuyển khoản ở trên mạng, tôi chuẩn bị ổn thỏa mọi thủ tục sau chuyển khoản, chào hấn về. Đi ra khỏi cổng nhà hấn, tôi nhắc nhở mình phải làm như mọi chuyện đều bình thường, mãi đến khi xác định đã cách xa biệt thự của Đinh Hạ, rời xa khu vực hấn kiểm soát, tôi mới đi đến một con ngõ ở rất xa, nôn mưa không ngừng.

Đến sáng sớm hôm sau, Chu Thiệu đã hoàn toàn tỉnh táo lại, tôi nói cho hấn mọi chuyện đã được giải quyết rồi, hấn tiếp tục sở hữu công ty đó, tiền nợ Đinh Hạ đã trả xong. Hấn giật mình nhìn tôi, “Thương Vu Thiên, cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Tôi cười, “Ban đầu lúc mình hỏi vay tiền cậu, chẳng phải cậu cũng khẳng khái cho mình mượn như thế hay sao?”

“Nhưng một khoản tiền lớn như vậy mà?”

“Chuyện của mình chẳng phải cậu đã sớm biết.” Tôi cười khở. Hấn ôm lấy tôi, “Có lẽ lời mình nói lúc này, cậu không tin, nhưng mình thực sự xót xa cậu của ngày trước.” Tôi lắc đầu “Cuộc sống trước đây của mình đã theo gió bay đi lâu rồi, nếu như xót mình, hãy cùng mình quên nó đi. Cậu mau chóng về công ty làm cho rõ ràng cục diện hỗn loạn hiện giờ, giữ lại thiết bị, đòi xe về. Mình muốn ngủ. Mình mệt lắm rồi.”

Hấn chỉnh trang lại diện mạo, mặc âu phục của tôi — vì bộ âu phục của hấn đã được Uyển Vân đưa đến cửa tiệm giặt là, hấn đi vội vàng vàng, xem ra tin tức này đã khiến hấn phấn chấn lên.

Uyển Vân lo lắng vào phòng ngủ gặp tôi, “Anh cho anh ta bao nhiêu tiền? Thực sự không sao chứ?”

Tôi cười gật đầu với cô, “Uyển Vân, tôi vừa mới bị Đinh Hạ xâm phạm.”

Uyển Vân kinh hoảng, lo sợ nhào tới xem tôi. Tôi uống một ly nước, tiếp tục nói “Số tiền mà tôi cho Chu Thiệu, là muốn cứu con người này, nếu như sự nghiệp của cha mẹ bị hủy trong tay mình, tôi đoán cậu ấy sống không nổi đâu.”

“Anh vì anh ta hi sinh nhiều như vậy, nếu như anh ta lại một lần nữa phản bội anh thì biết làm sao?” Uyển Vân khóc.

“Không sao hết. Tôi vẫn sẽ sống thật tốt. Mấy chục năm trước sinh hoạt cần nhờ huyền tưởng, nhưng sinh hoạt hiện tại dựa vào quán tính.” Tôi nói chính là nói thật, tôi muốn tìm một người, hi sinh vì người đó, yêu người đó. Nhưng không có ai để yêu, tôi cũng có thể sống một cách tốt đẹp.

Uyển Vân kể người đến hôn vào trán tôi một cái, “Thương Vu Thiên, anh yêu Chu Thiệu như thế. Anh vì anh ta, bị Đinh Hạ ăn hiếp.”

Tôi nhẹ giọng nói với cô “Cũng không chỉ bởi vì Chu Thiệu tôi mới chấp nhận để cậu ta ăn hiếp, vấn đề Trình Phương Khiêm mãi mãi ngăn giữa chúng tôi, không làm như vậy, Đinh Hạ sẽ không vượt qua được cái ổ gà trong lòng ấy. Tôi muốn ngủ, ngủ ngon.” Tôi nói xong, lập tức ngủ mất.

* Tường Lâm tẩu: là một nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc Phúc” của Lỗ Tấn, là một người nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, lương thiện, chất phác, ngoan cường. Có tính cách là gặp bất kỳ ai cũng lải nhải về chuyện riêng của mình.

10. Chương 10: Bạn Mất

Tôi ngủ rất lâu, nửa đêm thức dậy ăn uống một chút, lại tiếp tục ngủ. Giấc ngủ là một phương thuốc hay để chữa thương, chỉ đứng sau thời gian. Sáng sớm ngủ dậy, Uyển Vân và bạn cùng phòng đã đi làm, họ để lại cho tôi một chén cơm chiên trứng, bên cạnh còn có dưa muối mà cha mẹ Uyển Vân mang đến. Cô sợ cơm bị khô, còn cố ý dùng đĩa sứ che miệng chén lại, tôi nhanh chóng cơm nước xong, gọi cuộc điện thoại,

đặt một phòng khách sạn. Không thể làm phiền Uyển Vân mãi. Tôi gửi lại một tờ giấy cảm ơn cho Uyển Vân, rồi khỏi nhà cô.

Xem TV một buổi chiều ở khách sạn, rốt cục Chu Thiệu gọi điện thoại, tôi nói cho hắn biết tôi đang ở đâu, hắn nhanh chóng qua đây. Tay xách theo một túi đồ ăn lớn, mì ăn liền, xúc xích, bánh mì, sữa. Tôi quyết định không nói với hắn chuyện đã xảy ra giữa tôi và Đinh Hạ, là thật sự sợ hắn phải mang gánh nặng lớn hơn trong lòng.

Hai chúng tôi pha hai tô mì, hắn nói cho tôi, việc kiểm kê tài sản của công ty hết thấy thuận lợi, dù rằng sẽ không dễ dàng để hồi phục như ban đầu, nhưng vẫn có một số bạn hàng cũ, xem ra có thể chống chọi tiếp, tôi hỏi hắn có cần thêm tiền hay không, hắn vội vã xua tay, “Số tiền đó đã đủ để mình trả một thời gian rồi, giờ mình có thể ứng phó, thuê ít đi vài người, sẽ ổn.”

“Chu Thiệu, mình không hề yêu cầu cậu trả tiền, mình làm tất cả chuyện này một cách tự nhiên, cậu cũng không cần phải bởi vì mình cho cậu mượn tiền liền nhất định phải mang ơn mình, chẳng qua là tiền mà thôi, không còn lại kiểm là được.”

Chu Thiệu trầm mặc một hồi, “Thương Vu Thiên, mình phát hiện có đôi khi, ngôn ngữ thực sự không có cách nào biểu đạt tâm trạng hiện tại của mình.”

“Cậu có thể không nói gì cả.” Tôi và hắn nhìn nhau cười.

Chu Thiệu cười, gấp một đĩa mì từ trong tô của tôi, “Cậu ăn không hết mình ăn nha.”

“Pha thêm một tô không?” Tôi đứng dậy đi tìm mì, hắn vội vàng cản tôi, “Mình không cần, buổi tối ăn nhiều dạ dày sẽ đau.”

Đêm hôm đó, chúng tôi không làm gì cả, cơ thể tôi vẫn chưa hồi phục. Trong đầu hắn toàn là chuyện công ty, căn bản không có tâm tình.

Lúc ăn sáng, tôi nói với hắn, tôi quyết định quay về đây làm việc, tôi muốn ở bên hắn, tôi sắp ba mươi tuổi rồi, tôi muốn tin tưởng ái tình một lần cuối cùng. Hắn ôm tôi cười, nói với tôi hắn muốn thuê một căn nhà lớn một chút, chúng tôi cùng nhau chuyển qua ở.

Tôi vốn định nói tiền của tôi có thể mua một căn chung cư, nhưng nghĩ đến lập trường của hắn, tôi vẫn quyết định nghe hắn.

Uyển Vân cảm thấy vui mừng vì tôi trở về, giữa trưa cô tìm tôi tản bộ. Chúng tôi đi lang thang trong khu vườn nhỏ gần chỗ cô làm.

“Thật sự là nghĩ không ra, anh thực sự sẽ một lần nữa đến với Chu Thiệu.”

“Tôi cũng vậy, khó hiểu nhất chính là số mệnh, chẳng phải sao?”

“Anh là người một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi, chúc anh hạnh phúc.” Cô vươn tay ra với tôi, tôi cười bắt lấy. “Và còn, không biết hiện giờ nói chuyện này có thích hợp hay không.” Mặt Uyển Vân ửng hồng, “Cách đây ít lâu, tôi đi tương thân quen được một người.”

“Ồ?” Tôi nhìn Uyển Vân đầy hứng thú, cô chưa bao giờ có biểu tình ngượng ngùng như vậy, cô cắn cắn môi, hạ quyết tâm nói cho tôi biết, cô quen một giảng viên đại học đã ly hôn, hắn đối xử với cô rất tốt.

Cô lo sợ hỏi cái nhìn của tôi, tôi suy nghĩ một lát, “Chính cô cảm thấy sống hạnh phúc là được rồi, người đó đối xử với cô tốt chứ?”

Uyển Vân lập tức gật đầu. Tôi cười chúc phúc cô, lần này rốt cục Uyển Vân đã có thể gặp được người hữu duyên.

Thuyết phục ông tổng, có hơi trắc trở và hao chút công tình miệng lưỡi, chung quy tôi cũng được điều về tổng công ty. Đãi ngộ lại về bằng với trước đây, tôi cũng không để ý. Chung cư mà Chu Thiệu mới tìm được rất gần công ty tôi, mỗi ngày tôi có thể đi bộ đi làm, không cần chen lấn xe điện ngầm nữa. Chu Thiệu chuộc lại chiếc Mercedes của mình. Công ty dần dần ổn định, hắn lập một tài khoản dưới tên tôi, có lợi nhuận, trừ đi các chi phí khác, hắn sẽ gửi vào hơn phân nửa số dư, Chu Thiệu đang trả nợ một cách nghiêm túc. Tôi cũng không từ chối, nhưng vẫn không muốn dùng khoản tiền đó.

Một ngày nọ Uyển Vân gọi điện thoại đến, hôn kỳ của cô đã đặt vào tháng sau, tôi cười “Có cần phải quyết định nhanh như vậy không?”

Cô ngượng ngịu nói cho tôi biết, cô đã có em bé rồi. Đói cầu giá nhân.

Giọng Uyển Vân vô cùng hạnh phúc, tôi nghĩ hiện tại cô đã chín chắn và kiên cường, lại có người mình thương nhất, cuộc sống sau này, tôi tin rằng nhất định cô sẽ đi qua rất tốt đẹp.

Buổi chiều tôi lên mạng chọn cho Uyển Vân một cái dây chuyền bạch kim làm quà cưới, tiện thể xóa đi nhóm trước đây, rất lâu không lên, cũng không có ý lên nữa. Tôi đăng nhập thì thấy có người quen trước đây một mực tìm tôi từ vài ngày trước, “Thương Vu Thiên, anh ở đâu?” “Thương Vu Thiên, tìm anh.” “Thương Vu Thiên, việc gấp!”

Tôi gửi tin nhắn riêng cho hắn “Chuyện gì gấp thế?” Hắn đang online, nhìn thấy tôi đến, lập tức trả lời tôi một dòng chữ, tôi ngây dại, cảm nhận được nước mắt mình đang chảy xuống mà không thể kiềm chế, nhân sinh sao mà tàn khốc, đến cùng là ai đang khống chế những gấp ghev trên con đường đời của chúng tôi?

Buổi tối tôi nói cho Chu Thiệu tin Uyển Vân sắp kết hôn, hắn suy nghĩ rồi nói, “Không bằng tặng cô ấy một chiếc xe.”

“Hử?”

“Lần trước có một người khách, nợ tiền mình, không có tiền trả mới dùng xe gắn nợ, còn mới bảy phần. Cũng không đáng bao tiền, mình vẫn để ở trong kho, thôi thì tặng Uyển Vân, xem như là chút lòng.”

Tôi nhìn hắn, “Cậu làm gì hào phóng vậy?”

Hắn cười “Trước đây rất nhiều lần, mình toàn là uống say rồi đến chỗ cậu ở lúc trước làm ầm ĩ. Cô ấy chưa từng đuổi mình đi, có thể giúp mình điều gì thì cũng tận lực giúp. Khi nào mình nhớ cậu quá, bèn đi tìm cô ấy, nghe cô ấy kể chuyện của cậu.”

“Cậu quan tâm mình vậy sao?” Tôi cười nói.

“Sao có thể không quan tâm, mình thực sự hối hận đã từng rời xa cậu.” Hắn nắm tay tôi.

Tôi gật đầu, “Cậu tặng Uyển Vân một chiếc xe, xem như là có ân tất báo, vậy thù thì sao? Cậu có báo thù không?”

Hắn nghi hoặc nhìn tôi, tôi nói cho hắn, Đinh Hạ bệnh đã nguy kịch, e là không sống được bao lâu. Tôi nói ra một cái tên bệnh đáng sợ.

“Bạn trong nhóm nói cho mình biết, cậu ta hút thuốc phiện.”

Đinh Hạ là một đứa nhỏ không chịu ngồi yên trong nhà, thông minh, xinh đẹp, sau lại có tiền, đàn ông bao quanh hắn đổi một người lại một người, nhưng thường xuyên không ở bên cạnh hắn, thế là hắn cả đêm lưu luyến với hộp đêm, cùng người ta hút thuốc, quần giao, tiêm chích. Người tình phú hào của hắn phát hiện hắn vụng trộm sau lưng, mới dùng kim tiêm bắn hại hắn, hắn phát bệnh rất nhanh, cơ hồ không được bao lâu nữa.

“Cậu ta đã tốn rất nhiều tiền, cũng chỉ có thể duy trì tính mạng mà thôi, giờ đang chờ chết ở bệnh viện.”

Chu Thiệu đứng dậy, quay lưng về phía tôi. Giao tình giữa hắn và Đinh Hạ hữu hạn, hơn một nửa đều là vì tôi, lại bị Đinh Hạ gạt tiền. Chắc hẳn tâm tình Chu Thiệu đang phức tạp vô cùng. Tôi ôm hắn từ đằng sau, “Chu Thiệu, cậu đừng hận Đinh Hạ.”

Hắn xoay người ôm lấy tôi, “Thôi đi, xem có cách gì không, hoặc là, có thể mua một số dược phẩm từ nước ngoài, duy trì ít lâu.”

Tôi lắc đầu, “Cơ quan nội tạng toàn thân đã suy kiệt, sợ cũng chỉ còn lại mấy ngày này.” Chu Thiệu ôm lấy tôi, hôn tóc tôi, tôi cảm nhận được người hắn đang run nhẹ, số mệnh thật đúng là đáng sợ, không thể nắm bắt.

Chính bản thân tôi cũng đi xét nghiệm, may mà không có việc gì. Xem ra Đinh Hạ hút thuốc phiện cũng là chuyện không lâu. Có lẽ Đinh Hạ cũng sẽ mắng một câu, thật là bất công, có người hút mấy chục năm vẫn

không việc gì, vậy mà cứ phải là hấn, mới mấy lần đã trúng rồi. Nhưng hấn sẽ không phản tỉnh bản thân làm như vậy có đúng hay không, có đáng giá hay không.

Ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, tôi gặp mặt Đình Hạ lần cuối cùng, hấn đã hôn mê, gương mặt thanh tú giờ hao gầy không chút sức sống, hai má hõm xuống, trong mũi cắm ống dẫn. Hấn một mực hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói sắp không được rồi, bên người có cha mẹ ngồi lặng lẽ, nước mắt của họ đã khóc cạn. Tôi âm thầm rời khỏi phòng bệnh, đứng ở ngoài cửa, nếu như biết trước kết cục của mình sẽ như thế này, Đình Hạ liệu có hối hận vì sự lựa chọn trước đây không?

Tôi nghĩ hấn sẽ không, ban đầu khi hấn quyết định lựa chọn, trong lòng đã hiểu rõ cái mà mình sẽ phải gánh chịu. Hấn thà rằng sống một ngày xán lạn, cũng không muốn sống một đời bình thường bần cùng.

Cửa phòng bệnh mở, bác sĩ đẩy thi thể Đình Hạ ra, cha mẹ hấn đang khóc, tôi buồn rầu dựa người vào tường, nhìn tất cả diễn ra. Tôi đã từng nhìn thấy cái chết của cha mẹ mình, lần này đến phiên người bạn cũ của tôi. Đình Hạ mất, hấn chỉ có hai mươi sáu tuổi.

* Đối cầu giá nhân: ăn cơm trước kẻng, có bầu rồi mới kết hôn

11. Chương 11: Tim Trôi Về Đâu

Vài tuần sau khi Đình Hạ qua đời, Trình Phương Khiêm đến tìm tôi, chúng tôi hẹn gặp ở một tiệm thức ăn nhanh nhỏ. Sắc mặt hấn hơi tối. Hấn đưa tôi một lá thư, là Đình Hạ viết cho hấn trước khi chết. Trong thư, Đình Hạ dùng giọng điệu bình thản nhất, kể về ái luyện của mình dành cho Trình Phương Khiêm. Xem thường khi mới quen, sau đó là lưu luyến không rời, tuyệt vọng khi biết được mình mắc bệnh nan y. Đình Hạ chưa bao giờ biểu lộ tình cảm nội tâm của mình cho bất kì ai.

Trong thư, Đình Hạ kể hấn đến từ nông thôn, nhà không giàu có, sau cũng là nhờ khuyến học cho vay tiền mới hoàn thành việc học. Hấn một lòng nghĩ muốn kiếm tiền, sau đó có thể vinh quy bái tổ, nhưng sau khi tốt nghiệp, công việc nặng nhọc, tiền lương ít đến đáng thương, còn phải nộp tiền thuê nhà và trả nợ, mỗi tháng đều không dư được tiền để gửi về nhà. Cho đến khi gặp Trình Phương Khiêm, ban đầu hấn chỉ là muốn tiền, sau này lại yêu.

Rồi, Đình Hạ nhắc tới tên tôi, hấn nói hấn vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với tôi, trong lòng hấn hiểu rõ, tôi sẽ không tranh đoạt đàn ông với hấn, chỉ là không cam lòng, người mà mình thương yêu hết lòng không thích mình, lại đi quan tâm bạn của mình. Sau đó hấn bị lây bệnh, mới nhận ra bên cạnh một người cũng không có, hấn đã ức hiếp người bạn duy nhất rồi, và người mà bạn yêu nhất. Hấn luôn muốn gặp Trình Phương Khiêm, nhưng cảm thấy bản thân đã mất đi mỹ mạo, cần bản không cách nào đối mặt Trình Phương Khiêm, chỉ có thể viết tâm tình của mình vào thư. Hấn hi vọng có thể lưu lại một địa vị nhỏ trong lòng Trình Phương Khiêm. Hấn viết xong thư, nhưng cuối cùng không gửi đi. Là sau khi hấn mất, lúc người nhà sửa soạn di vật mới phát hiện, họ gửi thay hấn. Tôi nghĩ có lẽ cha mẹ Đình Hạ đã biết tính hướng của con. Người chết thì cũng ra đi rồi, họ sẽ bị thống nhưỡng nào!

Trình Phương Khiêm lấy lại lá thư, nghiêm túc gấp lại, cất vào người. Hấn cười với tôi. “Gần đây em ổn không?”

Tôi nói rất ổn.

Hấn nhìn tôi, “Em cho Chu Thiệu nhiều tiền như vậy, không sợ cậu ta chạy à.”

Tôi cười, “Có khi tôi chính là một kẻ ngốc như thế.”

Hấn gật đầu, “Tốt lắm, chính em vui vẻ mới là quan trọng nhất. Tiền không phải quan trọng nhất.” Hấn ngừng một chút, lại nói với tôi, “Em có xem tin tức không?” Tôi lắc đầu.

“Ban lãnh đạo của thành phố này cải tổ triệt để, kẻ nắm quyền trước đây, sớm muộn sẽ bị thay thế.”

Tôi ăn một miếng thịt gà, “Tôi chẳng có chút hứng thú gì với chuyện đó cả, ông quan tâm là ai nắm quyền lắm sao?”

Ngón tay hắn vòng quanh cái ly, “Công ty tôi quyết định chuyển qua Đông Nam Á, hoàn cảnh đất này, e là không thích hợp để tôi làm tiếp.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn tiếp tục nói, “Tôi làm ăn lâu như vậy, có một số việc, em cũng đã thấy. Cái gọi là vua nào triều thần nấy, tôi không muốn nhìn bọn họ đấu nhau như thế nào, trở thành vật hi sinh cho bọn họ.” Tôi gật đầu, không nghĩ tới hắn sẽ nói với tôi những chuyện này.

Khi tôi sắp đi, hắn đột nhiên nói với tôi, “Đứa nhỏ, tôi muốn ôm em một cái, em mười sáu tuổi thì tôi đã quen biết em, hơn mười năm rồi.”

Hắn ôm chặt lấy tôi một lát, rồi gạt đầu với tôi, đi trước. Chừng ấy năm qua, đây là lần đầu tiên hắn bước đi trước tôi. Tôi nhìn theo bóng lưng hắn. Dù cho đã sắp ngũ tuần, nhưng vẫn là phong độ mẫn tiệp, dáng vóc đỉnh đặc như thế.

Buổi tối một ngày nọ, tôi và Chu Thiệu vừa ăn cơm vừa xem TV, đài địa phương đang phát tin tức, họ nói ủy ban thành phố nhiệm kỳ mới như thế này như thế nọ, xem ra quả nhiên giống như Trình Phương Khiêm đã nói lúc trước. Đang xem, đột nhiên hình ảnh Trình Phương Khiêm xuất hiện trong TV, họ ca ngợi hắn cống hiến thiết bị và nhà xưởng cho quốc gia, hơn nữa còn nhượng chức. Mang tiếng tốt là ra ngoại quốc khảo sát hạng mục học tập, kì thực là thoát thân toàn vẹn. Hắn hiểu rõ quy tắc luân chuyển phong thủy trong cái giới đó, hắn là kẻ thắng cuộc, luôn luôn biết rõ lúc nào nên rời khỏi.

Xem TV xong, tôi gọi cho Trình Phương Khiêm, số của hắn đã biến thành số điện thoại không tồn tại. Trình Phương Khiêm dùng phương thức này để kết thúc quan hệ giữa tôi và hắn. Tôi đã không còn cách nào biết được, đối với Đinh Hạ hắn có ái tình hay không, nhưng tôi biết rõ đối với cái chết của Đinh Hạ, hắn cũng là vô cùng buồn rầu và bất đắc dĩ. Tôi nghĩ hắn không muốn nhìn thấy tôi, có chút giống với việc năm đó tôi không muốn nhìn thấy hắn, bởi vì sẽ gọi lên những hồi ức khác. Có lẽ trong lòng hắn sẽ mãi mãi dành một vị trí đặc biệt cho Đinh Hạ, dù sao thế đạo bây giờ, chân tình khó tìm.

Tôi không còn gặp qua Vương Phong nữa, trước khi Trình Phương Khiêm đi, thậm chí nhớ không nổi người này đã từng tồn tại. Không biết hiện tại Vương Phong sống cuộc sống thế nào, là đã trầm mê với việc tìm kiếm bạn tình, ham mê kiểu nằm sung sướng đó, hay là đã trở về với những ngày ngưng ngưng trước đây. Hắn sẽ gặp gỡ loại người nào, và sẽ trải qua ái tình thế nào? Đáng tiếc hắn và tôi cùng sống ngay trong một thành phố, nhưng không có duyên phận gặp mặt.

Hôn lễ của Uyển Vân, tôi với Chu Thiệu mặc âu phục và mang giày giống nhau. Tiệc cưới được tổ chức ở khách sạn cao cấp, hoàn toàn không qua loa như cuộc hôn nhân đầu tiên. Chi phí tiệc cưới, Uyển Vân bỏ ra một phần, tôi và Chu Thiệu bỏ ra một phần, còn lại là do nhà trai phụ trách. Uyển Vân nhìn trang phục tình nhân của chúng tôi, cười vỗ tay liên hồi. Cô ôm một bó thương lan nhỏ trong tay, áo cưới trắng phau tầng tầng lớp lớp, kín đáo che đi cái bụng nhỏ của cô, dưới chân váy lộ ra đôi giày da đỏ đế thấp, chồng cô cẩn cẩn thận thận đỡ vợ, tuy rằng không anh tuấn đẹp trai được như chồng trước, nhưng xem ra hắn thực sự thương Uyển Vân.

Tôi và Chu Thiệu được an bài ở vị trí khách chính, gặp mặt người nhà cô dâu, họ bày tỏ cảm kích đối với việc tôi đã săn sóc cho Uyển Vân bấy lâu nay. Trước đây Uyển Vân từng nói cho cha mẹ cô rằng tôi không thể sinh hoạt vợ chồng, người cha tốt bụng của cô kéo tay tôi, lớn tiếng nói với tôi, “Không có việc gì! Không có việc gì! Cái bệnh này của cháu có thể chữa, chỗ chúng ta có một lão trung y rất biết chữa cái này, ngày mai bác sẽ gọi ngay cho ông ta bảo kê thuốc cho cháu!” Tôi khó xử nghĩ bụng tìm cái lỗ chui vào cho rồi, vậy mà Chu Thiệu lại cười đến phun nước trà đầy cả người tôi. Một lát sau tôi nhỏ giọng nói với Chu Thiệu, lát nữa cô dâu ném hoa, rất nhiều cô gái chưa kết hôn sẽ tranh lấy, không biết ai sẽ đón được, tôi cũng muốn lắm, chỉ tiếc tôi là con trai, không có cách gì đi. Hắn cười ha ha.

Quà tân hôn của tôi và Chu Thiệu tặng thực sự dọa Uyển Vân mất hồn, cô kiên quyết từ chối, Chu Thiệu cười, nhét chìa khóa vào trong tay Uyển Vân, “Trước đây tôi điên điên khùng khùng đi quấy rầy cô, nhưng cô luôn tốt như vậy, không hề ghét bỏ. Cha mẹ cô không ở đây, bọn tôi chính là nhà gái, gả em gái mình, tặng chiếc xe rất là bình thường.” Uyển Vân nhất thời nước mắt rưng rưng.

Lúc này MC đã bắt đầu chủ trì hôn lễ, tôi và Chu Thiệu âm thầm đi tới bên cạnh Uyển Vân, dặn dò cô vài câu, chào chuẩn bị ra về. Uyển Vân kéo áo cười thật dài cứ thế tiễn chúng tôi đến cửa thang máy.

Thời tiết ngoài trời rất đẹp, tôi quyết định cùng Chu Thiệu đi dạo quanh đó rồi mới về.

“Xin lỗi cậu, Thương Vu Thiên.” Hắn đột nhiên nói, tôi nhìn Chu Thiệu đầy khó hiểu, hắn tiếp tục nói: “Mình đã từng ích kỉ rời xa cậu.”

“Nói chuyện đó làm chi.”

“Mình thấy Uyển Vân kết hôn với người cô ấy yêu, bỗng nhiên có cảm xúc.”

“Không có gì, ở những giai đoạn khác nhau, thứ người ta nhu cầu cũng khác nhau. Tỷ như bây giờ thời gian có thể quay lại, tin rằng cậu vẫn hi vọng trước tiên lấy sự nghiệp làm chủ. Mình thông cảm cậu.”

“Thương Vu Thiên, cậu có hận ai không? Đường như đối với cái gì cậu cũng đều không chú ý, loại chuyện nào cũng có thể tiếp nhận.”

Tôi cười lắc đầu, “Trước đây khi mình mắc chứng trầm cảm, uống thuốc sẽ đỡ hơn một chút, uống xong thuốc sẽ có ảo giác xuất hiện trong mơ, vô cùng thoải mái. Nhưng mà tác dụng phụ quá lớn, rụng tóc từng nắm, gầy như que củi. Sau đó mình hiểu rằng, mình muốn sống sót, cũng chỉ có thể quên đi một số chuyện, ngừng suy tư. Xem như là một kiểu tự bảo vệ mình.”

Hắn nhìn tôi, “Chuyện trong lòng cậu có rất nhiều, còn che giấu bản thân. Sau này cậu có chuyện gì đau khổ, phải nói với mình. Mình an ủi cậu.” “Cậu nên nói, ở bên cậu, sau này sẽ không có chuyện gì đau khổ chứ.” “Ừ đúng ha.” Hắn vỗ đầu. Đột nhiên mắt hắn sáng lên, bắt đầu chạy đến phía trước, “Cậu chờ mình nhé, Thương Vu Thiên.”

Thì ra hắn nhìn thấy một cửa tiệm bán hoa, lát sau, hắn từ bên trong đi ra, trong tay là một bó thương lan màu trắng, rất giống với bó vừa rời của Uyển Vân, “Tặng cậu, chẳng phải cậu mới vừa nói cậu thích cái này sao.” Hắn ném hoa về phía tôi, tôi nở nụ cười, khom người đón lấy. Đóa hoa nho nhỏ trắng muốt xinh đẹp này, đang hé nở trong tay tôi.

12. Chương 12: Hoa Hảo Nguyệt Viên Nhân Trường Cửu

Lại qua mấy tháng, Chu Thiệu và tôi cùng góp tiền mua một căn hộ, cuối cùng chúng tôi cũng có nhà của mình rồi. Thấy hắn vừa lo trang hoàng nhà cửa, vừa bận bịu chuyện công ty, tôi bèn xin thôi việc ở công ty quảng cáo, chuyển tâm ở nhà bày biện, lo liệu việc nhà, để hắn có thể an tâm đi làm. Chu Thiệu và tôi cùng nhau bài trí phòng ở, sơn tường, đặt làm bàn tủ, đều là chúng tôi tự mình hoàn thành. Những khi rảnh rỗi thì đi dạo trung tâm mua sắm, thích cuối tuần ra ngoài ăn, có đôi khi ăn cơm Tây, có đôi khi ăn lẩu, món nướng, sinh hoạt rất thư thích.

Sắp đến Tết, dần dần tôi nhận ra tâm trạng Chu Thiệu không được tốt lắm, cha mẹ hắn gọi điện thoại tới, hi vọng hắn về nhà ăn Tết. Với lại tôi biết, hắn lại bắt đầu nhớ con, đứa bé đã sắp hai tuổi rồi, sau khi vợ cũ xuất ngoại, hắn không còn cơ hội nhìn thấy con mình nữa. Buổi tối đi ngủ, tôi ôm hắn, nói với hắn, “Trước tiên cậu về thăm cha mẹ đã, rồi tìm thời gian đặt vé máy bay, qua bên đó thăm con đi. Chuyện công ty, cậu không cần lo lắng. Mình sẽ thay cậu trông nom.”

Hắn nghe xong lời tôi, nước mắt cứ thế chảy ròng. Hắn ôm chặt tôi vào lòng.

Từ đó, hắn thường chạy qua chạy lại trong nước ngoài nước để thăm con, những khi hắn không ở đây, tôi thay hắn giám thị nghiệp vụ ở công ty. Đầu óc làm ăn của tôi rất kém cỏi, may là đội ngũ nhân viên đã theo hắn nhiều năm, khi hắn thiếu chút nữa phá sản cũng có người trung thành và tận tâm trụ lại. Tôi nhanh chóng thích ứng với việc vận hành công ty. Thành quả cũng cố gắng hết sức để bằng với khi hắn có mặt.

Có một ngày, hắn tức giận kể với tôi, “Vợ trước của mình muốn tái hôn, gã chồng Mì của cô ta đối xử với con không ra gì, mỗi ngày nó đều ở bẩn, trên người cũng có các loại vết thương do vật cứng va chạm hoặc

ma sát, mẹ nó nói mình đừng có nhiều chuyện. Mình muốn đòi con về, cậu có thể chấp nhận không?” Hấn dò ý tôi, “Nếu như cậu không thể chấp nhận, mình sẽ nhờ ba mẹ mình chăm nó.”

Tôi nói được, cậu đón con về đi.

“Nhưng có thể sau này mình sẽ thường không ở bên cạnh cậu, chuyện giành quyền nuôi con ở nước ngoài rất phiền phức.” Hấn hỏi tôi, xa nhau lâu như vậy, tôi có trăm phần trăm tin tưởng hấn hay không. Tôi nói có, mình sẵn sàng toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu. Mắt hấn sáng ngời, hôn lên trán tôi.

Chu Thiệu bắt đầu dốc hết sức tranh con với vợ trước, kiện cáo thật lâu, thuê luật sư, thu thập chứng cứ, qua lại đi tới đi lui, tốn kém rất nhiều. Tôi quản lý công ty, cố hết sức làm tốt hậu thuẫn cho hấn.

Uyển Vân sinh con, là một bé gái đáng yêu. Tôi mua một hộp tã lót lớn đến bệnh viện thăm cô, chồng Uyển Vân cười ha ha đứng bên cạnh, hôn Uyển Vân một cái lại hôn đứa bé một cái, Uyển Vân vừa dặn dò chồng đi mua cơm, vừa kể với tôi sinh con đau đớn cỡ nào, thống khổ cỡ nào, cuối cùng lại nói cô còn muốn sinh thêm một đứa để con gái có bạn. Cô mỉm cười luôn thôi. Vóc người Uyển Vân tuy đầy đặn hơn so với trước đây, nhưng lại có thêm chút phong thái đầm thắm và điềm tĩnh. Giờ đây Uyển Vân đã là một người phụ nữ hạnh phúc.

Thỉnh thoảng cuối tuần thong thả thời gian, tôi cũng đến mộ Đình Hạ ngồi. Tiền của hấn đã tiêu hơn phân nửa để chữa bệnh, cuối cùng chỉ còn lại căn hộ mà Trình Phương Khiêm tặng, cha mẹ hấn bán căn hộ rồi về quê, tôi nghĩ số tiền đó cũng đủ cho cha mẹ hấn an hưởng lúc tuổi già, con trai họ đã cố gắng hết sức rồi. Tôi nhìn di ảnh trên bia mộ Đình Hạ, ngấm nộ cười ấy thật lâu. Người bạn đã quen biết từ thời đại học, mối tình nào của hấn tôi cũng đều biết cả. Chúng tôi đã từng cùng nhau trốn học, cùng nhau ra ngoài ăn quýt uống quýt, cùng nhau chọc ghẹo mấy cậu bé xinh xắn trong quán bar. Tôi lại nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng của chúng tôi, tình dục giữa tôi và hấn. Kể từ đó, hấn đi lầm đường, có lẽ hấn đã bị luyến tình của chính mình và sự trống trải dần vặt quá lâu, hấn muốn buông thả. Đình Hạ, hi vọng kiếp sau cậu sẽ sống tốt.

Tháng Bảy, Chu Thiệu đi Mỹ lần cuối cùng, một tuần sau, hấn phản khởi gọi điện thoại nói với tôi, mọi chuyện ổn cả rồi, sẽ lập tức về nước. Nửa đêm, tôi đến sân bay đón Chu Thiệu, máy bay đáp trễ, rất nhiều người đều đang sốt ruột chờ đợi. Bắt đầu có người lục tục đi ra, cả đại sảnh trở nên náo nhiệt lạ thường, tôi cũng tìm kiếm bóng dáng Chu Thiệu, tìm tới tìm lui cũng tìm không thấy, đột nhiên chân tôi cảm thấy đau đớn, quay sang, một đứa bé được bế đang kéo tóc tôi, Chu Thiệu mở tay nó ra, “Không nghe lời gì cả. Đã dặn con thế nào, bé yêu gọi ba nào ”

Đứa bé quay mặt qua gọi tôi “Ba.” Tôi cười, đưa tay vuốt má nó, mắt nó vừa to vừa tròn, khuôn mặt giống đôi nét của Chu Thiệu. Nó tò mò nhìn tôi lại nhìn Chu Thiệu, cười lên khắc khắc, thực là một đứa bé ngây thơ đáng yêu. Tổ hợp hai gã đàn ông và một đứa nhỏ thế này khiến cho không ít người chú ý, còn có một cô gái lén lút chụp hình chúng tôi. Tôi và Chu Thiệu nhìn nhau cười.

Chúng tôi lên xe, đứa bé nhanh chóng say ngủ, Chu Thiệu ngồi ở ghế phó lái ôm con, báo tin mừng cho cha mẹ, nói rằng đã giành được quyền nuôi con. Cha mẹ hấn lại dặn dò vài câu gì đó, hấn vâng dạ đồng ý. Giọng Chu Thiệu rất khẽ, sợ ồn đến con, một lát sau, thấy hấn cúp điện thoại. Hấn nói với tôi, “Ba mẹ mình muốn gặp cậu, nói là bữa nào cậu có thời gian, cùng nhau về nhà ăn một bữa cơm. Ba mẹ đã chấp nhận việc chúng ta rồi.” Tôi gật đầu cười.

Về đến nhà, hấn đặt con vào trong chiếc giường trẻ mà tôi đã chuẩn bị sẵn, đóng cửa phòng con lại, rồi bắt đầu mau mắn cởi đồ, vừa cởi vừa gọi tên tôi, “Nhanh, Thương Vu Thiên, lâu lắm tụi mình không làm rồi, thật sự mình kìm nén hết chịu đựng nổi rồi.” Tôi buồn cười nhìn khuôn mặt nồn nóng như con khỉ lo lắng của hấn, “Con nghe thấy bây giờ.” Hấn cởi quần ra, “Không sao đâu, tụi mình tắm chung đi, nào, tụi mình tắm uyên ương.” Tôi xua xua tay, “Thôi miễn, cậu tắm một mình đi, sắc quỳ.” Tôi xoay người đi nhặt quần áo hấn ném xuống đất, vậy mà hấn lại ôm chầm lấy tôi từ đằng sau, lôi tôi vào phòng tắm.

Cuộc sống gần đây của chúng tôi xem như hạnh phúc, và còn hi vọng có thể vẫn tiếp tục hạnh phúc.

__ Hòa bình chia tay – toàn văn hoàn __

Bên dưới là đôi lời kết truyện của mình, nếu có hứng thú mời các bạn đọc

Rồi lại kết thúc một câu chuyện, rồi lại bắt đầu một câu chuyện... Hòa Bình Chia Tay, vẫn còn cảm giác muốn đọc tiếp tự truyện của Thương Vu Thiên...

Phải nói rằng câu chuyện này “vi phạm” hầu hết những “ước định” chọn truyện của mình từ trước đến nay, có thực tế phủ phàng, không có mộng đẹp, có câu chữ ngắn gọn rõ ràng, không thơ văn bay bổng, có ích kỉ phản bội từ bỏ, không thủy chung trung trinh như một... Vậy mà tất cả lại có thể đánh bại cái gọi là “ước định” đó, chỉ là vì ở đây, mình bắt gặp một cảm xúc đồng điệu, vài quan điểm nhân sinh tương đồng, nó khiến mình muốn ghi nhớ, muốn kể lại.

Ở bài giới thiệu truyện mình đã phân tích sơ qua vài nét về nhân vật, mọi người đọc truyện có lẽ cũng đã nắm rõ, đôi lời cuối truyện này sẽ không nhắc lại nữa. Thông điệp của câu chuyện, có lẽ những người đã từng một lần trải qua nhất định sẽ đọc hiểu; mình nghĩ nếu như nói quá rõ ràng sẽ mất hay, và dù có nói rõ thì người không hiểu cũng sẽ không hiểu được. (Phải vậy không ta?)

Nhưng dẫu vậy mình cũng muốn nói bằng thơ vài điều cho những người “sẽ hiểu”.

Trên đời này có rất nhiều người đang phải ôm nỗi cô đơn mà gượng gượng đối mặt với cuộc đời, có nhất thiết phải đợi đến khi gặp người mà mình yêu say đắm? Cuộc sống quá khắc nghiệt, con người rất yếu đuối, những tín niệm kiên trinh lãng mạn có lẽ chỉ tồn tại ở những tâm hồn còn đang “lạnh lạnh”. Như mình từng nói, e rằng chỉ có người từng trải qua, mới thấu hiểu và thản nhiên tiếp nhận như đã từng quen biết. Còn không, sẽ là khó chấp nhận, lên án thậm chí khinh bỉ.

Vậy nhưng ai cũng có sự lựa chọn của riêng mình, là tốt là xấu, kết quả không ai ngoài chính họ sẽ tự mình gánh lấy, và một người qua đường hiểu chuyện có thể thích hoặc không thích, đồng tình hoặc không đồng tình, nhưng sẽ không bao giờ buông lời khinh khi xem thường, tự cho mình là cao hơn người khác một bậc, tự cho mình cái tư cách đánh giá thậm chí phán xét người đó.

Ở mỗi giai đoạn trong cuộc đời, con người ta sẽ có những nhu cầu khác nhau, cha mẹ, tình thân, bạn bè, tình bạn, người yêu, tình yêu, vật chất, tình cảm, công danh... Mỗi người sẽ bước đến và cầm lấy một vài thứ cho mình, nhưng họ sẽ không bỏ qua thứ nào trong số đó, chỉ là họ cần chúng “trước” và “sau”, đó chính là quy luật đã an bài cho một người sinh ra trên đời đang sống cuộc sống bình bình thường thường. Trái lại, có một số người ít ỏi sớm mang theo mình những trải nghiệm khắc cốt ghi tâm, sớm nhìn ra một vài điều bản thân cần và không cần, họ sẽ biết nên cầm lên và bỏ xuống thứ gì là tốt cho họ nhất, để có thể hướng đến cuộc sống bình bình thường thường kia. Điều cốt yếu là, hai loại người này thuộc về hai thế giới khác biệt nhau, mang những tư tưởng bất tương đồng, họ không có chung tiêu chuẩn trong nhận thức sự việc, và đương nhiên họ không có quyền hạn phán xét người còn lại.

Dáng vóc Dương Quý Phi dư cân nhiều như vậy là xấu là đẹp, đặt tranh bà ở đó, hai người không cùng thời xuyên không đến cùng một chỗ tranh luận gần xoắn lưỡi cũng chỉ vô dụng, sau cùng mỗi người vẫn ôm một ý.

Nhân gian tuy đa tình, nhưng chân ái thì khó nói. Một số đông người sống rất thực tế, sinh hoạt đã tôi luyện và dạy cho họ không thể sống lâu ngày trong huyền tưởng, chân tình thì khó có thật nhưng vết thương và nỗi cô đơn là chân chân thực thực. Có lẽ sau chừng ấy lần vật, đối xử tốt hơn với chính mình một chút cũng được, thả lỏng bản thân một chút cũng được, tự bảo vệ lấy bản thân cũng được, tìm kiếm một người bầu bạn qua ngày cũng được, tất cả đều tốt hơn là một mình ôm lấy những quy tắc trời buộc để rồi hóa kén trong cô quạnh.

Sống thoải mái một chút, không quá cầu nệ, không quá ép buộc bản thân, không cưỡng cầu thứ gì bằng được, không nâng giá lên quá cao cũng không hạ giá xuống quá thấp, không có điều gì là tuyệt đối, cần tha thứ thì tha thứ, cần hận thì hận, cần yêu thì yêu, cần quên thì quên, cần tin tưởng thì tin tưởng, tự nhiên mà đến, thản nhiên mà sống. Cũng có lẽ chẳng có gì là tồi tệ hơn việc tất cả những điều đó phải kết thúc, không có gì là tồi tệ hơn cái chết, phải chia xa (những) ai đó mà không cách nào gặp lại, không cách nào cứu vãn?

Thương Vu Thiên con người này, đã sống rất tốt, mình nghĩ là vậy; biết yêu quý bản thân mình, cũng rất yêu quý người khác, bản thân hẳn đa tình cũng chung tình, nói vậy vì cái đa tình ấy hẳn đã chỉ dành cho

một người, tấm lòng của hắn rất đáng trân trọng, là khó có được giữa thế đạo này. Bởi vì tìm ra được chân lí sống cho chính mình, nên hắn đã sống một cách thản nhiên như thế, cũng sống được hạnh phúc, tin rằng sẽ tiếp tục hạnh phúc.

“Cuộc sống gần đây của chúng tôi xem như hạnh phúc” lời này nói ra cứ như câu tổng kết cho một báo cáo thu nhập cuối tháng, có chút khô khan đơn điệu, nhưng rõ ràng nó mang đầy cảm giác mãn nguyện, không đòi hỏi gì hơn nữa.

Khép lại câu chuyện, mình cũng chỉ mong sau này, khi đã trải qua những sóng gió lớn lao trong đời, có thể nắm tay cha mẹ, con cái, và một người nào đó, cùng nói rằng “Cuộc sống gần đây của chúng ta xem như hạnh phúc” mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-binh-chia-tay>